

ການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນ ໃນຂະແໜງສາຍສົ່ງ

4 ຮູບແບບທຸລະກິດ ສໍາລັບຕະຫຼາດທີ່ເຕີບໂຕໄວ

HUNTON
ANDREWS KURTH

(ຮັບເຕີນ - ແອນດຣິວ ເກີດ)

ມີນາ 2023 - ດັດປັບສໍາລັບ ກອງປະຊຸມກ່ຽວກັບການສ້າງສັນຍາຊື້-ຂາຍໄຟ ໂດຍໂຄງການ CLDP

4 ຮູບແບບທຸລະກິດ ເພື່ອອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ ການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນໃນຂະແໜງສາຍສົ່ງ

ປະຈຸບັນມີຄວາມຕ້ອງການ ການລົງທຶນໃນຂົງເຂດສາຍສົ່ງ ເປັນຈຳນວນຫຼາຍ ໃນຕະຫຼາດ ທີ່ມີການເຕີບໂຕໄວ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ອີງຕາມແຫຼ່ງທຶນທີ່ມີຢູ່ໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ ຄາດວ່າຈະບໍ່ສາມາດສະໜອງຄວາມຕ້ອງການດັ່ງກ່າວໄດ້.

ໃນຫຼາຍທິດສະວັດຜ່ານມາ ການລົງທຶນໃນໂຄງການພະລັດພະລັງງານໄຟຟ້າໃນຕະຫຼາດທີ່ມີການເຕີບໂຕໄວ ບໍ່ໄດ້ມີການຂະຫຍາຍ ໂຕຮຽງຄູ່ກັນກັບການລົງທຶນໃນການສ້າງເຄືອຂ່າຍສົ່ງໄຟຟ້າ ຊຶ່ງພາໃຫ້ເປັນສິ່ງທ້າທາຍໜຶ່ງຕໍ່ການເພີ່ມການເຂົ້າເຖິງພະລັງງານໄຟຟ້າ. ການເພີ່ມການເຂົ້າເຖິງພະລັງງານໄຟຟ້າ ນອກຈາກເປັນຄວາມຈຳເປັນອັນຮີບດ່ວນແລ້ວ ຍັງເປັນປັດໄຈສໍາຄັນສໍາລັບການຂະຫຍາຍ ໂຕທາງດ້ານເສດຖະກິດ. ຄວາມສໍາຄັນຂອງການເພີ່ມການລົງທຶນໃນຂະແໜງການສ້າງສາຍສົ່ງ ໄດ້ສະແດງອອກໃນຫຼາຍບົດຄົ້ນ ຄວ້າ.

ການເຂົ້າເຖິງພະລັງງານທີ່ໄວ້ໃຈໄດ້ ແລະ ມີລາຄາບໍ່ແພງ ແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນຕໍ່ການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳຂອງປະເທດທີ່ກຳລັງ ພັດທະນາ. ໃນນີ້, ການສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃນການບຸລະນະຮັກສາລະບົບລາຍສົ່ງ ເປັນເລົ່າຄໍ້າໜຶ່ງ ແລະ ເປັນເງື່ອນໄຂທີ່ສໍາຄັນ ທີ່ຫຼາຍປະເທດຍັງບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້.

ພື້ນຖານໂຄງລ່າງສາຍສົ່ງ ເປັນອີກອົງປະກອບໜຶ່ງທີ່ສໍາຄັນ ໃນການຊຸກຍູ້ການກ້າວໄປສູ່ການນໍາໃຊ້ລະບົບຜະລິດພະລັງງານທີ່ສ້າງ ທາດກາກບອນໜ້ອຍລົງ. ການລົງທຶນໃນການສ້າງເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງທີ່ສະຖຽນ ເປັນສິ່ງຈຳເປັນ ເພື່ອຮັບມືກັບພະລັງງານທີ່ທົດແທນ ໄດ້ເປັນໄລຍະ ພ້ອມທັງເປັນການເຊື່ອມໂຍງເຂດທີ່ມີພະລັງງານທົດແທນສູງ ເຂົ້າກັບເຂດທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການຊົມໃຊ້ພະລັງງານສູງ. ຕົວຢ່າງ: ການລົງທຶນໃນປະເທດອີຢິບ ໃນລະຫວ່າງປີ 2014 ເຖິງປີ 2020 ໄດ້ສ່ອງແສງໃຫ້ເຫັນເຖິງຂະໜາດການລົງທຶນທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອເຊື່ອມສານແຫຼ່ງພະລັງງານທົດແທນເຂົ້າໃນລະບົບຜະລິດໄຟຟ້າ. ໃນລະຫວ່າງປີ 2014 ເຖິງປີ 2020 ບໍລິສັດສາຍສົ່ງແຫ່ງອີ ຢິບ ໄດ້ອະນຸມັດການກໍ່ສ້າງສາຍສົ່ງຂະໜາດ 500 ກິໂລໂວນ (ກວ) ລວມເອົາໄລຍະ ຫຼາຍກ່ວາ 3.600 ກິໂລແມັດ (ກມ).

ໃນທ້າຍປີ 2020, ໄລຍະສາຍສົ່ງໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ 2.5 ເທົ່າ ເມື່ອທຽບໃສ່ໄລຍະສາຍສົ່ງໃນປີ 2014. ການລົງທຶນສາຍສົ່ງໃນໄລຍະ ໄດ້

ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ເນື່ອງຈາກວ່າມີຄວາມຕິດພັນກັບຊັບສິນທີ່ເຊື່ອມສານກັບເຄືອຂ່າຍທີ່ມີຢູ່. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງ ເປັນອົງປະກອບທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນດ້ານຍຸດທະສາດສໍາລັບ ລັດຖະບານ ຊຶ່ງແມ່ນລັດຖະບານ ຫຼື ລັດວິສາຫະກິດ ເປັນຜູ້ວາງແຜນ ແບບເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງ. ສະນັ້ນ, ການມອບສິດໃຫ້ພາກສ່ວນທີ່ສາມເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເສີມຂະຫຍາຍເຄືອຂ່າຍດັ່ງກ່າວ ອາດເປັນການສູນເສຍອໍານາດ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ອີງໃສ່ສະພາບເສດຖະກິດໃນປະຈຸບັນ ທີ່ມີຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກດ້ານງົບປະມານ, ການລະດົມທຶນຈາກແຫຼ່ງໃໝ່ສໍາລັບຂະແໜງພະລັງງານ ໃນຕະຫຼາດທີ່ມີການເຕີບໂຕໄວ ອາດພາໃຫ້ລັດຖະບານ ສາມາດຂະຫຍາຍ ການເຂົ້າເຖິງໄຟຟ້າ, ການປັບປຸງການສະໜອງໄຟຟ້າໃຫ້ແກ່ອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ສ້າງຄວາມຍືນຍົງໃຫ້ແກ່ຂະແໜງການດັ່ງກ່າວ.

ປະຈຸບັນ ມີຫຼາຍໂຄງການສາຍສົ່ງ ທີ່ຍັງຂາດແຫຼ່ງທຶນ ແລະ ເປັນທ່າແຮງໃນການສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງສໍາຄັນທີ່ມີແຜນສະໜອງທຶນ ທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ວ່ອງໄວ. ການສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ເປັນປັດໄຈສໍາຄັນ ຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດແຫ່ງ ຊາດ ແລະ ການສ້າງເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງທີ່ເໝາະສົມກໍມີຄວາມສໍາຄັນຕໍ່ການລະດົມແຫຼ່ງທຶນໃໝ່ ສໍາລັບການຫັນປ່ຽນພະລັງງານໃນ ລະດັບສາກົນ.

ສໍາລັບຕະຫຼາດທີ່ມີການເຕີບໂຕໄວ ມີ 4 ຮູບແບບການດໍາເນີນທຸລະກິດ ທີ່ສາມາດນໍາໃຊ້ເພື່ອອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການ ລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນໃນຂະແໜງສາຍສົ່ງ ຊຶ່ງປະກອບມີ:

- ການສໍາປະທານເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງທັງໝົດ,
- ໂຄງການສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ,
- ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກເອກະຊົນ (ລັດຖະບານຂາຍຮຸ້ນ ໃຫ້ລັດວິສາຫະກິດ ຫຼື ບໍລິສັດເອກະຊົນ), ແລະ
- ສາຍສົ່ງທຸລະກິດ (merchant lines).

ສໍາລັບ 4 ຮູບແບບເຫຼົ່ານີ້ ໄດ້ມີການອະທິບາຍໂດຍສັງເຂບໃນເອກະສານສະບັບນີ້. ຕໍ່ໄປນີ້ ພວກເຮົາຈະມາຄົ້ນຄ້ວາລະອຽດກ່ຽວ ກັບລັກສະນະສະເພາະຂອງແຕ່ລະຮູບແບບ ລວມເຖິງສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບສິ່ງທ້າທາຍຕ່າງໆ. ເນື່ອງຈາກວ່າຮູບແບບທຸລະ ກິດ ເປັນໂຄງການອິດສະຫຼະ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໂຄງການຮ່ວມມືລະຫວ່າງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ, ໂຄງການດັ່ງກ່າວສາມາດຖືກ ດັດແກ້ໃຫ້ແທດເໝາະກັບຄວາມຕ້ອງການ, ຂໍ້ຈໍາກັດ ແລະ ຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກສະເພາະຂອງລັດຖະບານ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ຄວນຖືເອົາ ຕົວຢ່າງໂຄງການລຸ່ມນີ້ເປັນໂຄງການຕົວແບບ ທີ່ສາມາດດັດແກ້ໄດ້ ເພື່ອຮັບປະກັນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕາມສະຖານະການ ສະເພາະ.

ການສໍາປະທານເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງທັງໝົດ

ໃນໂຄງການສໍາປະທານເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງທົ່ວໄປ, ເຈົ້າຂອງລະບົບສາຍສົ່ງຈະອະນຸມັດການສໍາປະທານໄລຍະ 20 ເຖິງ 30 ປີ ຊຶ່ງ ບໍລິສັດທີ່ເປັນຜູ້ສໍາປະທານຈະໄດ້ຮັບສິດໃນການບໍລິຫານ ແລະ ຄຸ້ມຄອງລະບົບທີ່ມີຢູ່ ພ້ອມທັງສະໜອງທຶນ ແລະ ກໍ່ສ້າງສາຍສົ່ງ ໃໝ່ໃນພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ຕະຫຼອດໄລຍະການສໍາປະທານ.

ຮູບແບບດັ່ງກ່າວ ໄດ້ນໍາມາສູ່ການເພີ່ມການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນ, ການຫຼຸດຜ່ອນການເສຍທຶນ ແລະ ການຍົກລະດັບ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕາມຕົວຊີ້ບອກສໍາຄັນ ໃນຕະຫຼາດທີ່ມີການເຕີບໂຕໄວ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ໂຄງການ ດັ່ງກ່າວໄດ້ຮັບຜົນສໍາເລັດ ຕ້ອງມີການແກ້ໄຂບາງຂໍ້ຄົງຄ້າງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.

1. ກົດລະບຽບ

ອຸດສາຫະກໍາທີ່ເປັນເຄືອຂ່າຍຕ້ອງການການລົງທຶນຕໍ່ເນື່ອງ. ນອກຈາກນີ້ ຍັງມີການປ່ຽນແປງລາຄາຕົ້ນທຶນສໍາລັບການບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະ ຕະຫຼອດໄລຍະການສໍາປະທານ ໂດຍອີງຕາມການຂະຫຍາຍເຄືອຂ່າຍ ແລະ ການເພີ່ມການເຊື່ອມໂຍງຂອງເຄືອ

ຂ່າຍ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ຈຶ່ງເຫັນວ່າການສະເໜີປະມຸນໃນຮູບແບບການຊຳລະແບບຄົງທີ່ ຫຼື ການນຳໃຊ້ລະບົບເກັບຄ່າບໍລິການ ຕະຫຼອດໄລຍະສຳປະທານນັ້ນ ຍັງບໍ່ທັນເໝາະສົມ ແຕ່ສະເໜີໃຫ້ນຳໃຊ້ກົນໄກການເກັບຄ່າບໍລິການ ຫຼື ການຊຳລະຕາມການ ປະຕິບັດຕົວຈິງ ຊຶ່ງກົນໄກດັ່ງກ່າວຈະອີງໃສ່ ການປະເມີນຖານຊັບສິນໃນແຕ່ລະໄລຍະ (ມູນຄ່າການລົງທຶນຂອງພາກສ່ວນໃດໜຶ່ງ ຊຶ່ງໄດ້ມີການສ້າງລາຍຮັບ ລວມເຖິງຄ່າເສື່ອມມູນຄ່າ ໃນແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີ), ຄ່າໜີ້ສິນ, ຄ່າຮຸ້ນ ແລະ ຄ່າບໍລິຫານ ແລະ ການ ບຸລະນະ ທີ່ຜູ້ລົງທຶນໄດ້ຮັບ.

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ນັກລົງທຶນ ແລະ ຜູ້ປ່ອຍເງິນກູ້ຈະບໍ່ເອື້ອຍອີງຕໍ່ຜູ້ຄວບຄຸມຈາກພາກສ່ວນພາຍນອກ ເພື່ອກຳນົດຄ່າບໍລິການ ຫຼື ການຊຳລະຕາມການປະຕິບັດຕົວຈິງ ຍົກເວັ້ນກໍລະນີ ທີ່ພາກສ່ວນດັ່ງກ່າວມີປະສິບການໃນການຮັກສາຄວາມດຸ່ນດ່ຽງລະຫວ່າງຜົນ ປະໂຫຍດຂອງຜູ້ໃຫ້ທຶນ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ຊົມໃຊ້. ໃນຕະຫຼາດທີ່ມີການເຕີບໂຕໄວ ຜູ້ຄວບຄຸມບໍ່ໄດ້ຮັບໂອກາດເກັບກ່ຽວ ປະສິບການໃນການກຳນົດລາຄາ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ລາຄາທີ່ຜູ້ຊົມໃຊ້ຕ້ອງຈ່າຍ ເຫັນວ່າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຕົ້ນທຶນ ຊຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ມີ ຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການລົງທຶນໃນຕະຫຼາດດັ່ງກ່າວ ແລະ ຜູ້ຄວບຄຸມວາງກົດລະບຽບກໍຍັງຂາດຄວາມອາດສາມາດໃນການຮັກສາ ຄວາມດຸ່ນດ່ຽງລະຫວ່າງຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ໃຫ້ທຶນ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ຊົມໃຊ້.

2. ການຊຳລະພາຍຫຼັງການສິ້ນສຸດໂຄງການ

ເນື່ອງຈາກວ່າອຸດສາຫະກຳເຄືອຂ່າຍຕ້ອງການການລົງທຶນຕໍ່ເນື່ອງ. ການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນຈະບໍ່ມີການເສື່ອມມູນຄ່າພາຍຫຼັງການ ສິ້ນສຸດຂອງການສຳປະທານ.

ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ພາກສ່ວນທີ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ (ປະເທດທີ່ເປັນເຈົ້າພາບ) ຈະຕ້ອງໄດ້ຊຳລະເງິນຈຳນວນຫຼາຍໃຫ້ຜູ້ສຳປະທານ ພາຍຫຼັງສິ້ນສຸດໄລຍະສຳປະທານ (ຄ່າມອບກຳມະສິດ). ພາກສ່ວນທີ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ ຫຼື ລັດຖະບານທີ່ເປັນເຈົ້າພາບ ອາດ ລະດົມທຶນເພື່ອຊຳລະຄ່າມອບກຳມະສິດ ດ້ວຍການສືບຕໍ່ໄລຍະສຳປະທານ ຫຼື ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ສຳປະທານ ຊຳລະຄ່າສຳປະທານໃນ ມູນຄ່າທີ່ກົງກັບຄ່າມອບກຳມະສິດ. ໃນກໍລະນີອື່ນ, ພາກສ່ວນທີ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ ຫຼື ລັດຖະບານທີ່ເປັນເຈົ້າພາບ ອາດລະດົມທຶນ ເພື່ອຊຳລະຄ່າມອບກຳມະສິດດ້ວຍການປ່ອຍພັນທະບັດ ຫຼື ການກູ້ຢືມເງິນຈາກແຫຼ່ງອື່ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຍັງມີຄວາມເປັນໄປ ໄດ້ສູງທີ່ລັດຖະບານຈະບໍ່ສາມາດລະດົມທຶນພຽງພໍເພື່ອຊຳລະຄ່າມອບກຳມະສິດ ຊຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ຜູ້ສຳປະທານມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ໃນການລະດົມທຶນມາພັດທະນາໂຄງການ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນໄລຍະຜ່ານມາກໍມີບາງກໍລະນີໃນຂະແໜງການກະຈາຍໄຟຟ້າ ທີ່ສາມາດຜ່ານຜ່າຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກໃນການລະດົມ ທຶນເພື່ອຊຳລະຄ່າມອບກຳມະສິດໄດ້. ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງເຫັນວ່າຍັງມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ສາມາດຜ່ານຜ່າຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກດັ່ງກ່າວໄດ້.

3. ຄວາມສ່ຽງທີ່ຕິດພັນກັບການໂອນຊັບສິນໃຫ້ລັດຖະບານ ແລະ ການມອບໂອນກຳມະສິດ

ໃນຕະຫຼາດທີ່ເຕີບໂຕໄວ ຈຳນວນ 16 ປະເທດ ໄດ້ມີການຍົກເລີກການສຳປະທານເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງຈຳນວນ 33 ໂຄງການ ເນື່ອງ ຈາກວ່າມີການໂອນຊັບສິນໃຫ້ລັດຖະບານ ແລະ ການມອບໂອນກຳມະສິດ. ເຖິງວ່າການໂອນຊັບສິນນີ້ ອາດໄດ້ຮັບການຕົກລົງເຫັນ ດີລ່ວງໜ້າຈາກພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງເພື່ອສ້າງຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງຜູ້ລົງທຶນ ແລະ ລັດຖະບານ ກໍຕາມ, ແຕ່ໃນບາງກໍລະນີກໍເຫັນວ່າ ຂັ້ນຕອນການເຈລະຈາການມອບໂອນຊັບສິນບໍ່ໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ. ການຍົກເລີກການສຳປະທານລ່ວງໜ້າເປັນຄວາມສ່ຽງ ຕໍ່ຜູ້ລົງທຶນ ແລະ ລັດຖະບານໃນການພັດທະນາໂຄງການໃຫ້ສຳເລັດ ຊຶ່ງກໍລະນີການມອບໂອນຊັບສິນນີ້ ໄດ້ສົ່ງຜົນໃຫ້ນັກລົງທຶນ ບ່ຽນແປງທັດສະນະຄະຕິຕໍ່ສະພາບເສດຖະກິດ-ການເມືອງຂອງປະເທດ ແລະ ການປະຕິບັດພັນທະຂອງລັດຖະບານໃນການ ພັດທະນາໂຄງການລົງທຶນ.

ໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ

ໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນກັບການສໍາປະທານເຄືອຂ່າຍທັງໝົດ ເນື່ອງຈາກວ່າການລົງທຶນນີ້ ເປັນການກໍ່ສ້າງສາຍສົ່ງໃດໜຶ່ງ ຫຼື ກຸ່ມສາຍສົ່ງໃດໜຶ່ງ. ໃນຕະຫຼາດທີ່ເຕີບໂຕໄວ ການພັດທະນາໂຄງການປະເພດນີ້ ຈະປະຕິບັດໃນ ຮູບແບບສັນຍາໄລຍະຍາວ ລະຫວ່າງພາກສ່ວນທີ່ຮັບຜິດຊອບການຄຸ້ມຄອງສາຍສົ່ງຂອງລັດຖະບານ ແລະ ບໍລິສັດທີ່ໄດ້ຮັບສິດໃນ ການກໍ່ສ້າງສາຍສົ່ງ. ສັນຍາດັ່ງກ່າວສາມາດເອີ້ນວ່າ ສັນຍາຊື້-ຂາຍສາຍສົ່ງ ຫຼື ສັນຍາບໍລິການສາຍສົ່ງ.

ໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນກັບການສໍາປະທານເຄືອຂ່າຍທັງໝົດ ເນື່ອງຈາກວ່າບໍລິສັດຜູ້ ພັດທະນາໂຄງການ ບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນໃນການເສີມຂະຫຍາຍເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງທີ່ຕົນກໍ່ສ້າງ ແລະ ບໍລິຫານ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ລັດຖະບານ, ອົງກອນ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນທີ່ເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງ ອາດດໍາເນີນການຍື່ນປະມຸນເພື່ອກໍານົດເງື່ອນໄຂການ ສ້າງລາຍຮັບປະຈຳປີ ແລະ ການຊໍາລະຄ່າບໍລິການປະຈຳເດືອນ. ເຖິງວ່າສ່ວນໜຶ່ງຂອງລາຍຮັບປະຈຳປີ ແລະ ຄ່າບໍລິການປະຈຳເດືອນ ອາດຖືກປັບຕາມສະພາບການໃດໜຶ່ງ, ສ່ວນໃຫຍ່ຂອງລາຍຮັບ ແລະ ຄ່າບໍລິການດັ່ງກ່າວຈະຄົງທີ່ຕະຫຼອດໄລຍະຂອງໂຄງການ.

ເພື່ອເປັນການສະໜັບສະໜູນການສ້າງຄວາມສາມາດໃຫ້ແກ່ບໍລິສັດ ໃນການລະດົມທຶນ ໃນເງື່ອນໄຂຜ່ອນຜັນ ຊຶ່ງຈະເປັນ ປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊົມໃຊ້ ຜ່ານການຫຼຸດລາຄາ ແລະ ຕົ້ນທຶນສໍາລັບການພັດທະນາໂຄງການ, ບໍລິສັດຄວນໄດ້ຮັບການຊໍາລະເງິນຄ່າ ບໍລິການສາຍສົ່ງ ໂດຍບໍ່ຄໍານຶງເຖິງຄວາມແຮງຂອງໄຟຟ້າທີ່ຜ່ານສາຍສົ່ງດັ່ງກ່າວ. ໃນຫຼາຍກໍລະນີ ແມ່ນລັດຖະບານເປັນຜູ້ຈັດປະມຸນ ຄັດເລືອກກັກລົງທຶນ ເຊັ່ນກໍລະນີຂອງປະເທດ ບຣາຊິນ ທີ່ມີອົງການ ANEEL ເປັນຜູ້ຈັດປະມຸນ. ໃນລະຫວ່າງປີ 1999 ເຖິງປີ 2017 ປະເທດ ບຣາຊິນໄດ້ຈັດການປະມຸນລາຄາພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ 38 ຄັ້ງ ແລະ ໄດ້ມອບໂຄງການທັງໝົດ ຈໍານວນ 211 ໂຄງການ ມີຄວາມຍາວຂອງສາຍສົ່ງລວມ 69.000 ກມ.

ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກເອກະຊົນ

ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກເອກະຊົນໂດຍຜ່ານການຂາຍຮຸ້ນຂອງລັດວິສາຫະກິດ ໃຫ້ແກ່ບໍລິສັດລົງທຶນ. ໃນກໍລະນີຂອງການມີ ສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກເອກະຊົນໃນການພັດທະນາສາຍສົ່ງ ຈະເປັນການຂາຍຮຸ້ນຂອງໂຄງການໃຫ້ແກ່ບໍລິສັດ.

ຮູບແບບດັ່ງກ່າວ ໄດ້ຖືກນໍາໃຊ້ໃນຫຼາຍປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບສູງ ເຊັ່ນ: ຣາຊະອານາຈັກ ທີ່ໄດ້ອະນຸມັດໃຫ້ພາກເອກະຊົນເຂົ້າມາມີ ສ່ວນຮ່ວມໃນ 03 ໂຄງການສາຍສົ່ງໃນປີ 1990. ໃນຕະຫຼາດທີ່ເຕີບໂຕໄວ ເຫັນວ່າປະສິບການໃນການນໍາໃຊ້ຮູບແບບດັ່ງກ່າວຍັງ ມີໜ້ອຍ. ເຖິງວ່າຮູບແບບນີ້ ເປັນຮູບແບບທີ່ສາມາດແນະນໍາໄດ້ສໍາລັບຕະຫຼາດທີ່ເຕີບໂຕໄວ ແຕ່ກໍຍັງມີປັດໄຈຫຼາຍຢ່າງ ເຊັ່ນ ການ ກໍານົດກົດລະບຽບສະເພາະ ແລະ ຄວາມສ່ຽງທີ່ຕິດພັນກັບການ ການໂອນຊັບສິນໃຫ້ລັດຖະບານ ແລະ ການມອບໂອນກໍາມະສິດ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການນໍາໃຊ້ຮູບແບບນີ້. ນອກຈາກນີ້, ອີງຕາມການປຶກສາຫາລືລະຫວ່າງປະເທດໃນຕະຫຼາດທີ່ເຕີບ ໂຕໄວ ເຫັນວ່າຫຼາຍປະເທດຍັງບໍ່ພ້ອມນໍາໃຊ້ຮູບແບບການລົງທຶນທີ່ລັດຖະບານບໍ່ມີສິດເຕັມສ່ວນໃນການຄຸ້ມຄອງຊັບສິນທີ່ມີ ຄວາມສໍາຄັນໃນການສະໜອງການບໍລິການໃນປະເທດຂອງຕົນ.

ສາຍສົ່ງທຸລະກິດ

ສາຍສົ່ງທຸລະກິດ ເປັນສາຍສົ່ງທີ່ນັກລົງທຶນເອກະຊົນເປັນຜູ້ພັດທະນາ ເພື່ອສ້າງຜົນກໍາໄລໂດຍສົ່ງໄຟຟ້າຈາກເຂດທີ່ມີຕົ້ນທຶນ ພະລັງງານຕໍ່າ ໄປສູ່ເຂດທີ່ມີຕົ້ນທຶນພະລັງງານສູງ. ສາຍສົ່ງດັ່ງກ່າວ ສ່ວນຫຼາຍ ເປັນສາຍສົ່ງຄວາມແຮງສູງ.

ເຖິງວ່າມີຫຼາຍໂຄງການສາຍສົ່ງທຸລະກິດ ໄດ້ຮັບຜົນສໍາເລັດ ແຕ່ກໍມີຫຼາຍໂຄງການທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການເສີມຂະຫຍາຍເຄືອ ຂ່າຍສາຍສົ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເຊື່ອມຕໍ່ ເຮັດໃຫ້ໂອກາດໃນການສ້າງຜົນກໍາໄລຈາກການລົງທຶນດັ່ງກ່າວຫຼຸດລົງ ຫຼື ໝົດໄປ. ໃນຕະຫຼາດທີ່

ເຕີບໂຕໄວ ເຫັນວ່າຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການເສີມຂະຫຍາຍເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງຂ້ອນຂ້າງສູງ ເນື່ອງຈາກວ່າເຄືອຂ່າຍທີ່ມີຢູ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາຫຼາຍເທົ່າທີ່ຄວນ.

ນອກຈາກນີ້, ປະເທດທີ່ມີການລົງທຶນຈະຕ້ອງໄດ້ຕົກລົງເຫັນດີ ອະນຸມັດໃຫ້ເຈົ້າຂອງສາຍສົ່ງທຸລະກິດໄດ້ຮັບລາຍໄດ້ ໃນອັດຕາທີ່ສູງກວ່າລາຍໄດ້ຈາກການສົ່ງໄຟຟ້າຜ່ານເຄືອຂ່າຍຂອງລັດຖະບານ.

ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້ ຈຶ່ງເຫັນວ່າການພັດທະນາສາຍສົ່ງທຸລະກິດ ເປັນຮູບແບບທີ່ໜ້າສົນໃຈ ແລະ ອາດເປັນຮູບແບບທີ່ເໝາະສົມໃນບາງກໍລະນີ ແຕ່ຍັງເປັນຮູບແບບທີ່ບໍ່ເໝາະສົມສໍາລັບນັກລົງທຶນ ແລະ ລັດຖະບານຂອງຫຼາຍໆປະເທດ.

ຮູບແບບໃດແດ່ ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ສູງທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນສໍາເລັດ

ດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ໄດ້ກ່າມາຂ້າງເທິງ, ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນວ່າ ການພັດທະນາສາຍສົ່ງໃນຮູບແບບຂອງການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກເອກະຊົນ ແລະ ການສ້າງສາຍສົ່ງທຸລະກິດໃນການຕະຫຼາດທີ່ເຕີບໂຕໄວນັ້ນຍັງມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ຕໍ່າ.

ການສໍາປະທານເຄືອຂ່າຍແບບຮັບເໝົາມີຜົນປະໂຫຍດຫຼາຍດ້ານ. ເວົ້າສະເພາະ, ສໍາລັບປະເທດທີ່ຕ້ອງການເພີ່ມໄລຍະທາງ, ປັບປຸງ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍລະບົບສາຍສົ່ງແຫ່ງຊາດ ແລະ ມີຄວາມພ້ອມໃນການລະດົມທຶນຈາກພາກເອກະຊົນສາມາດນໍາໃຊ້ຮູບແບບດັ່ງກ່າວໄດ້.

ການສໍາປະທານເຄືອຂ່າຍແບບຮັບເໝົາ ອາດມີຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ລັດຖະບານທີ່ເຊື່ອໝັ້ນຕໍ່ຄວາມສາມາດຂອງພາກເອກະຊົນໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ບໍລິຫານເຄືອຂ່າຍທີ່ມີຢູ່ ຊຶ່ງຈະເປັນການເພີ່ມຄວາມພ້ອມຂອງລະບົບສາຍສົ່ງ, ເພີ່ມປະສິດທິພາບ ແລະ ການນໍາໃຊ້ລະບົບ ຊຶ່ງຈະນໍາໄປສູ່ການຫຼຸດຕົ້ນທຶນຕໍ່ຫົວໜ່ວຍສໍາລັບຜູ້ຊົມໃຊ້.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດແທ້ຈິງຈາກການນໍາໃຊ້ຮູບແບບການສໍາປະທານເຄືອຂ່າຍແບບຮັບເໝົານີ້, ລັດຖະບານ, ຜູ້ລົງທຶນ ແລະ ຜູ້ປ່ອຍເງິນກູ້ຈະຕ້ອງແກ້ໄຂບັນຫາສໍາຄັນ ໃນຕະຫຼາດທີ່ເຕີບໂຕໄວ ກໍຄືສາມາດປະກອບທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງ ລວມເຖິງບາງບັນຫາທີ່ພວກເຮົາຈະວິເຄາະເພີ່ມຕື່ມໃນພາກຕໍ່ໄປ.

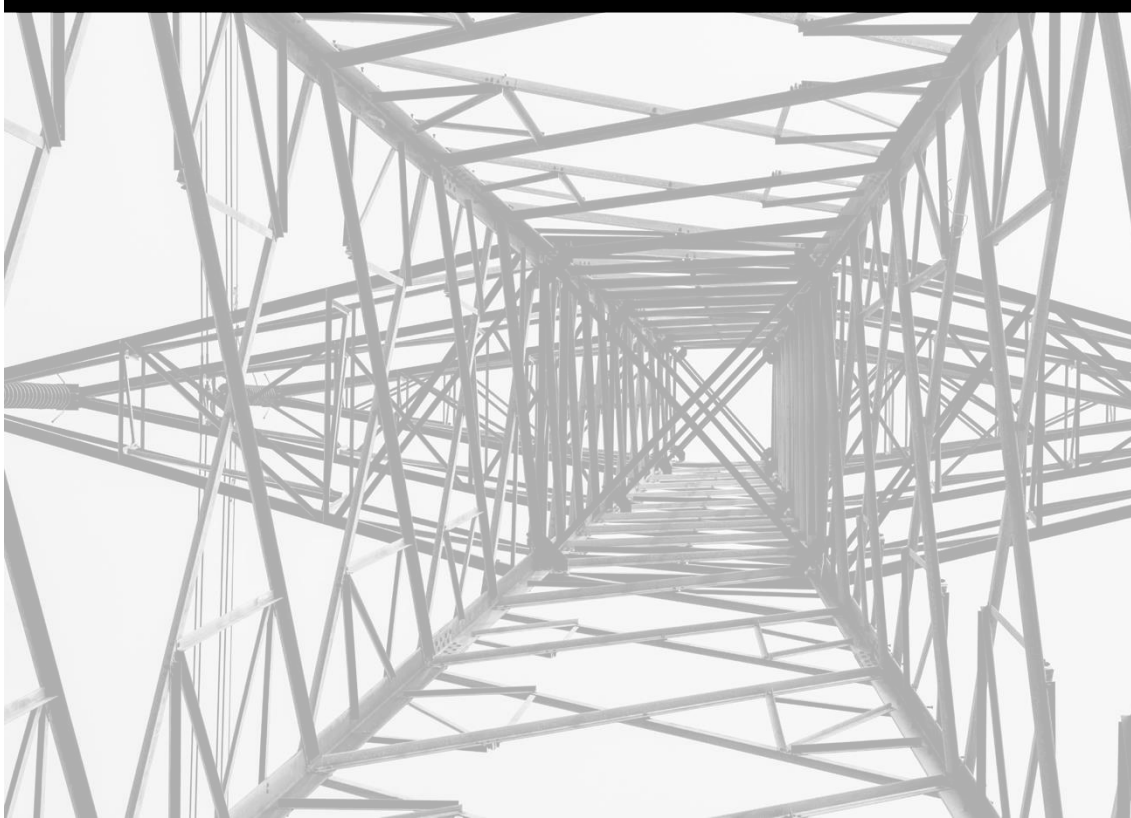
ສໍາລັບຮູບແບບຂອງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ກໍເຫັນວ່າມີຂໍ້ໄດ້ປຽບ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

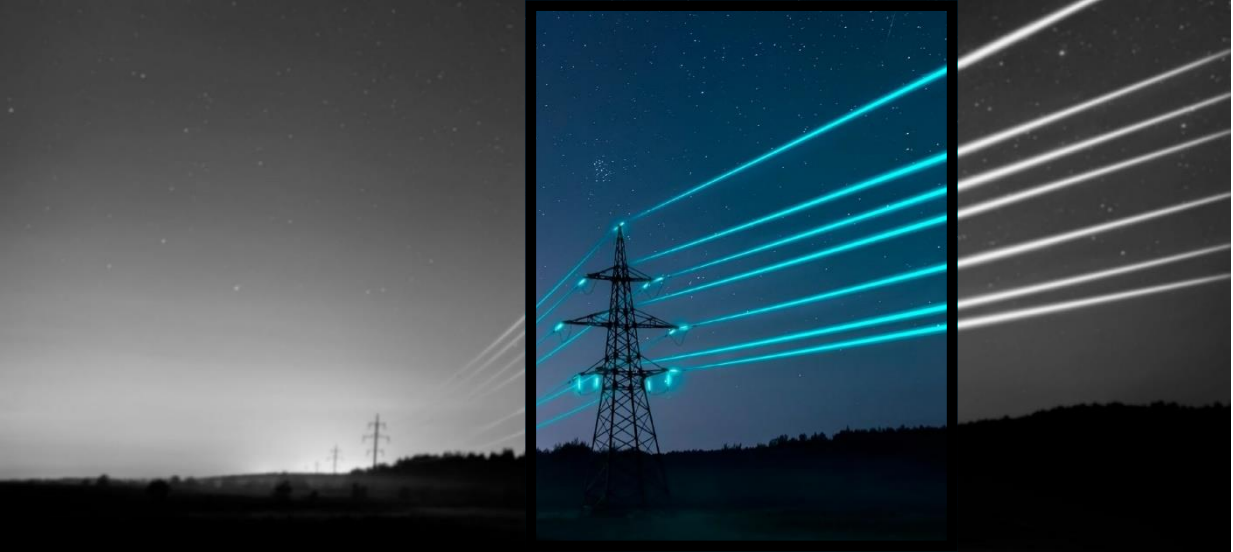
- ສາມາດຫຼີກລ້ຽງຄວາມສ່ຽງທີ່ຕິດພັນກັບການສໍາປະທານເຄືອຂ່າຍແບບຮັບເໝົາ;
- ການລະດົມທຶນສໍາລັບການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ມີຄວາມງ່າຍດາຍ ແລະ ສະດວກກວ່າການສະໜອງທຶນໃນໂຄງການສໍາປະທານເຄືອຂ່າຍແບບຮັບເໝົາ. ໃນການສະໜອງທຶນໂຄງການສໍາປະທານເຄືອຂ່າຍແບບຮັບເໝົາ ຈະມີການແບ່ງແຍກກະແສເງິນສົດ ແລະ ຄວາມສ່ຽງໃນການລົງທຶນໃດໜຶ່ງ ຈາກກະແສເງິນສົດ ແລະ ຄວາມສ່ຽງໃນການລົງທຶນອື່ນ ຊຶ່ງການແບ່ງແຍກດັ່ງກ່າວສາມາດເຮັດໄດ້ພາຍໃຕ້ຮູບແບບການພັດທະນາສາຍສົ່ງດຽວ ຫຼື ກຸ່ມສາຍສົ່ງ.
- ການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ເຮັດໃຫ້ບັນດາປະເທດສາມາດຈັດປະມຸນເພື່ອມອບ ແລະ ຈັດສັນໂຄງການຕາມຄວາມຕ້ອງການ ຊຶ່ງຈະເປັນການເກັບກ່ຽວປະສົບການໃນການອອກແບບໂຄງການ ແລະ ຈັດປະມຸນ. ໃນຂະນະດຽວກັນນັກລົງທຶນ ຈະສາມາດສ້າງຄວາມໝັ້ນໃຈຕໍ່ປະເທດທີ່ຕົນລົງທຶນ ໃນການຈັດປະມຸນ ແລະ ອອກແບບໂຄງການທີ່ລະອຽດ ແລະ ໂປ່ງໃສ ຊຶ່ງຈະນໍາໄປສູ່ການຫຼຸດຕົ້ນທຶນໃນການພັດທະນາໂຄງການຕໍ່ໄປ.

ອີງໃສ່ຂໍ້ໄດ້ປຽບດັ່ງກ່າວ ເຫັນວ່ານັກລົງທຶນສາມາດລະດົມທຶນໄດ້ຈໍານວນຫຼາຍ ເພື່ອສ້າງໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ. ປະເທດ ບຣາຊິນ ໄດ້ນໍາໃຊ້ຮູບແບບດັ່ງກ່າວເພື່ອກໍ່ສ້າງສາຍສົ່ງລວມເປັນໄລຍະທາງ ຫຼາຍກວ່າ 50.000 ກມ. ນອກຈາກນີ້ ກໍມີປະເທດ ເປຣູ, ອິນເດຍ, ຊີລີ ແລະ ປະເທດອື່ນໆໄດ້ນໍາໃຊ້ຮູບແບບພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ແລະ ປະສົບຜົນສໍາເລັດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຫັນວ່າ ການນໍາໃຊ້ຮູບແບບນີ້ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຕົ້ນທຶນຕົວຈິງມີມູນຄ່າຕໍ່າກວ່າມູນຄ່າທີ່ໄດ້ຄາດ

ຄະເນໄວ້. ຕົວຢ່າງ: ໃນປະເທດ ເປຣູ ຕົ້ນທຶນຕົວຈິງຂອງໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະມີມູນຄ່າຕໍ່າກວ່າມູນຄ່າທີ່ໄດ້ ຄາດຄະເນໄວ້ 35% ແລະ ອີງໃສ່ປະສົບການຂອງປະເທດ ບຣາຊິນ ກໍໄດ້ພົບພໍ້ກໍລະນີທີ່ຄ້າຍຄືກັນ.

ອີງໃສ່ ປັດໄຈດັ່ງກ່າວ ພວກເຮົາເຫັນວ່າໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ແລະ ການສໍາປະທານເຄືອຂ່າຍແບບຮັບເໝົາ ເປັນຮູບແບບທີ່ມີທ່າແຮງ ສໍາລັບນັກລົງທຶນໃນຕະຫຼາດທີ່ເຕີບໂຕໄວ ໃນພາກຕໍ່ໄປ ພວກເຮົາຈະຄົ້ນຄວ້າຂັ້ນຕອນການພິຈາລະນາ ການອອກແບບໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ແລະ ການສໍາປະທານເຄືອຂ່າຍແບບຮັບເໝົາ.

ບົດແນະນຳ ກ່ຽວກັບໂຄງການພັດທະນາ ສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ

ສະພາບລວມ

ເຖິງແມ່ນວ່າປະສິບການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ໃນຕະຫຼາດທີ່ເຕີບໂຕໄວມີໜ້ອຍທີ່ສຸດ ແຕ່ໃນອາເມລິກາລາຕິນ, ອິນເດຍ, ສະຫະລັດ ອາເມລິກາ ແລະ ຣາຊະອານາຈັກ ມີການນຳໃຊ້ຮູບແບບນີ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງ. ໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ສາມາດດຶງດູດຜູ້ໃຫ້ທຶນໃຫ້ເຂົ້າມາລົງທຶນໃນຂະແໜງສາຍສົ່ງ ກໍຄືພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ແລະ ໂອນຄວາມສ່ຽງ (ທີ່ຕິດພັນກັບການກໍ່ສ້າງ) ໃຫ້ແກ່ພາກເອກະຊົນ. ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ, ປະເທດເຈົ້າພາບຈະມອບສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ໃຫ້ແກ່ບໍລິສັດເອກະຊົນທີ່ຖືກສ້າງຕັ້ງໂດຍນັກລົງທຶນ ໃນການກໍ່ສ້າງ, ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ບຸລະນະ ພາກສ່ວນໃດໜຶ່ງຂອງພື້ນຖານໂຄງລ່າງສາຍສົ່ງ.

ໂຄງການທີ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຫຼາຍທີ່ສຸດແມ່ນໂຄງການສ້າງສາຍສົ່ງແບບສາຍດຽວ ຫຼື ເປັນກຸ່ມ ແຕ່ຫຼັກການດັ່ງກ່າວສາມາດນຳໃຊ້ສຳລັບການສ້າງສະຖານີຍ່ອຍ ຫຼື ສາຍເກັບເຄື່ອງໄດ້. ໃນກໍລະນີນີ້, ການມອບສິດ (ແລະ ໜ້າທີ່) ຈະເປັນໃນຫຼາຍຮູບແບບ ແຕ່ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວຈະເປັນການສ້າງສັນຍາລະຫວ່າງອົງກອນຂອງລັດຖະບານ ທີ່ມີພາລະບົບບາດໃນການຄຸ້ມຄອງສາຍສົ່ງ (ລັດວິສາຫະກິດສາຍສົ່ງ) ແລະ ແລະ ບໍລິສັດຜູ້ພັດທະນາໂຄງການ.

ໂດຍທົ່ວໄປຈະເອີ້ນນິຕິກຳດັ່ງກ່າວວ່າ ສັນຍາສຳປະທານ ຫຼື ສັນຍາບໍລິການສາຍສົ່ງ. ພ້ອມດຽວກັນນີ້, ຂະແໜງການ ທີ່ເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງຂະແໜງໄຟຟ້າ ຫຼື ຜູ້ຄວບຄຸມ ຈະເປັນຜູ້ອອກທະບຽນໃຫ້ແກ່ບໍລິການຜູ້ພັດທະນາໂຄງການ.

ກົງກັນຂ້າມກັບການສຳປະທານແບບຮັບເໝົາ, ຜູ້ລົງທຶນໃນໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ບໍ່ມີພັນທະໃນການຂະຫຍາຍພື້ນຖານໂຄງລ່າງສາຍສົ່ງທີ່ຕົນກໍ່ສ້າງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງ.

ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າໂຄງການອາດມີຂອບເຂດນ້ອຍ ຊຶ່ງສາມາດອອກແບບໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ລົງທຶນ ຫຼື ຜູ້ພັດທະນາ. ເຖິງວ່າຈຸດປະສົງຂອງຫຼາຍໆປະເທດແມ່ນການສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ພາກລັດຖະບານສາມາດຈັດປະມຸນໂຄງການ ເພື່ອເປັນການຫຼຸດຕົ້ນທຶນໃຫ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ ແຕ່ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ສູງທີ່ໂຄງການໃນໄລຍະເບື້ອງຕົ້ນຈະເປັນໂຄງການທີ່ເປັນການສົມທົບທຶນຂອງທັງສອງຝ່າຍ.

ຕົວຢ່າງ: ໂຄງການສາຍສົ່ງ ຫຼາຍແຫ່ງໃນປະເທດເຂດໃຕ້ຂອງທະເລສາບ ສາຮາຮາ ເປັນໂຄງການລົງທຶນສອງຝ່າຍ ຊຶ່ງເປັນການປະສົມປະສານລະຫວ່າງສັນຍາອອກແບບ, ຈັດຊື້ ແລະ ກໍ່ສ້າງ ແລະ ການລົງທຶນທີ່ເປັນການໂອນຄວາມສ່ຽງໃຫ້ພາກເອກະຊົນ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ດຳເນີນການສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ ແລະ ກຳນົດຂອບເຂດຂອງໂຄງການ. ຮູບແບບດັ່ງກ່າວສາມາດນຳໃຊ້ສຳລັບໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ຊຶ່ງມີຂໍ້ໄດ້ປຽບ ເມື່ອທຽບກັບການລົງທຶນແບບທົ່ວໄປທີ່ຕ້ອງການ ການຄ້າປະກັນຈາກລັດຖະບານ.

ເພື່ອເປັນການສະໜັບສະໜູນຜູ້ພັດທະນາໂຄງການໃຫ້ລະດົມທຶນໄດ້ໃນເງື່ອນໄຂຜ່ອນຜັນ - ຊຶ່ງຈະເປັນການສ້າງຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊົມໃຊ້ ໂດຍຜ່ານການຫຼຸດຕົ້ນທຶນໂຄງການ - ບໍລິສັດຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະສຳລັບການກໍ່ສ້າງສາຍສົ່ງ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງບໍລິມາດພະລັງງານ ທີ່ຖືກສົ່ງຜ່ານສາຍສົ່ງ. ອັດຕາການຊຳລະແບບຄົງທີ່ນີ້ ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຕ້ອງການກົດລະບຽບໜ້ອຍ ພາຍຫຼັງລິເລີ່ມໂຄງການ.

ການຈັດສັນຂັ້ນຕອນການບູລະນະສາຍສົ່ງໃນຕະຫຼອດໄລຍະສັນຍາສຳປະທານ ຫຼື ສັນຍາບໍລິການສາຍສົ່ງນັ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຕົກລົງເຫັນດີ ພາຍຫຼັງທີ່ໂຄງການໄດ້ຖືກອອກແບບ ຊຶ່ງຈະເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງບໍລິສັດ ຫຼື ລັດວິສາຫະກິດສາຍສົ່ງ. ຖ້າຫາກວ່າເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງບໍລິສັດ ຈະຕ້ອງໄດ້ຄິດໄລ່ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສຳລັບການບູລະນະເຂົ້າໃນມູນຄ່າການຊຳລະ. ໃນກໍລະນີນີ້ ການຊຳລະອາດອີງໃສ່ສະພາບຄວາມພ້ອມຂອງສາຍສົ່ງ ຕະຫຼອດໄລຍະຂອງການສຳປະທານ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ບໍລິສັດໄດ້ຮັບຜົນຕອບແທນສຳລັບການບູລະນະສາຍສົ່ງ ແລະ ໄດ້ຮັບໂທດໃນກໍລະນີທີ່ສາຍສົ່ງບໍ່ມີຄວາມພ້ອມໃນລະດັບທີ່ທັງສອງຝ່າຍໄດ້ຕົກລົງກັນໄວ້. ຖ້າຫາກວ່າບໍລິສັດບໍ່ໄດ້ຮັບຜິດຊອບໃນການບູລະນະດັ່ງກ່າວ ອາດກຳນົດການຊຳລະເປັນຮູບແບບຂອງການຈ່າຍຄ່າເຊົ່າ ຫຼື ການຊຳລະປະຈຳປີ.

ລັກສະນະພິເສດຂອງໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ແມ່ນການກໍ່ສ້າງສາຍສົ່ງທີ່ເຊື່ອມສານເຂົ້າກັບລະບົບຂອງລັດຖະບານ. ລັດວິສາຫະກິດຜູ້ຄຸ້ມຄອງສາຍສົ່ງ ແລະ ລັດວິສາຫະກິດຜູ້ບໍລິຫານໄຟຟ້າ (ໃນກໍລະນີທີ່ມີການແບ່ງແຍກພາລະບົດບາດ) ເປັນຜູ້ບໍລິຫານສາຍສົ່ງທີ່ໄດ້ພັດທະນາຂຶ້ນ ພາຍໃຕ້ໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ໂດຍການຄວບຄຸມການປ່ອຍກະແສໄຟຟ້າ ແລະ ຄຸ້ມຄອງລະບົບທີ່ສົ່ງໄຟຜ່ານສາຍສົ່ງຂອງໂຄງການ. ວິທີການດັ່ງກ່າວອາດເໝາະສົມ ໃນກໍລະນີທີ່ລັດຖະບານ ຍັງບໍ່ສາມາດມອບສິດໃຫ້ບໍລິສັດໃນການບໍລິການການປ່ອຍກະແສໄຟຟ້າ.

ໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ຈະເໝາະສົມ ຖ້າປະເທດເຈົ້າພາບມີເງື່ອນໄຂດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ມີຄວາມພໍໃຈຕໍ່ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກຂອງລັດວິສາຫະກິດສາຍສົ່ງ ແລະ ມີຄວາມຕ້ອງການໃຫ້ສືບຕໍ່ປະຕິບັດວຽກງານດັ່ງກ່າວ;

- ມີຄວາມຕ້ອງການລົງທຶນໃນການພັດທະນາສາຍສົ່ງດຽວ ຫຼື ກຸ່ມສາຍສົ່ງ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງແບກຮັບຄວາມສ່ຽງຂອງໂຄງການດັ່ງກ່າວ;
- ຕ້ອງການນຳໃຊ້ທຶນຈາກພາກເອກະຊົນ ເພື່ອພັດທະນາສາຍສົ່ງ;
- ຕ້ອງການນຳໃຊ້ຮູບແບບການລະດົມທຶນແບບໃໝ່ທີ່ລັດວິສາຫະກິດ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້;
- ຕ້ອງການຫຼີກລ້ຽງຄຸມເຄືອໃນການພັດທະນາໂຄງການ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ມີການຈັດຊັບສິນເຂົ້າໃນບັນຊີ;

ໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ອາດບໍ່ເໝາະສົມ ຖ້າປະເທດເຈົ້າພາບມີເງື່ອນໄຂດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ສາມາດເຂົ້າເຖິງທຶນຮອນຈຳນວນຫຼາຍ ແລະ ມີເງື່ອນໄຂທີ່ດີ; ຫຼື
- ຕ້ອງການນຳໃຊ້ຮູບແບບບໍລິຫານເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງແບບໃໝ່ ເນື່ອງຈາກວ່າລະບົບທີ່ນຳໃຊ້ປະຈຸບັນບໍ່ສາມາດບັນລຸຕົວຊີ້ບອກ, ລະດັບການບໍລິການ ຫຼື ບໍ່ສາມາດບັນລຸເງື່ອນໄຂອື່ນໆໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ.

ໃນຂັ້ນຕອນຂອງການພິຈາລະນາໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງຂອງປະເທດໃດໜຶ່ງ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງຕົນ ຈະຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງຜົນກະທົບຕໍ່ພາກສ່ວນອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນຂະແໜງໄຟຟ້າ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ພາກສ່ວນດັ່ງກ່າວເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການດຳເນີນທຸລະກິດໃນຂະແໜງດັ່ງກ່າວ.

ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍ

ຜົນປະໂຫຍດໜຶ່ງຂອງໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ, ໂດຍສະເພາະເມື່ອທຽບໃສ່ກັບການສຳປະທານ ຫຼື ການສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກເອກະຊົນ ການສົ່ງແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍຕໍ່ໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ໃນຂະນະທີ່ສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວ ອາດສ້າງຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ການສຳປະທານ ຫຼື ການສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກເອກະຊົນ. ສຳລັບໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ເຫັນວ່າສາມາດບັນລຸເງື່ອນໄຂຂອງສະພາບແວດລ້ອມໄດ້ງ່າຍກວ່າ. ໂດຍຫຼັກການແລ້ວປະເທດເຈົ້າພາບຄວນມີພື້ນຖານດ້ານນິຕິກຳ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມ ທີ່ໜັກແໜ້ນ ຊຶ່ງປະກອບມີ ອົງກອນອອກທະບຽນ ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງທີ່ຊັດເຈນຕໍ່ຜູ້ກຳນົດລະບຽບ ຫຼື ລັດວິສາຫະກິດສາຍສົ່ງ ໃນການວ່າຈ້າງບໍລິສັດໂຄງການ.

ໃນນີ້ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຜູ້ກຳນົດລະບຽບອິດສະຫຼະ ຫຼື ການແຍກພາລະບົບດບາດໃນການຜະລິດໄຟຟ້າ, ການສົ່ງກະແສໄຟຟ້າ ແລະ ການກະຈາຍໄຟຟ້າ.

ນອກຈາກນີ້ ກໍເຫັນວ່າການກຳນົດໜ້າທີ່ລະອຽດຂອງແຕ່ລະພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໃນຂະແໜງໄຟຟ້າ ເຊັ່ນ: ລະບຽບສຳລັບການຄຸ້ມຄອງເຄືອຂ່າຍ, ການກະຈາຍໄຟຟ້າ ແລະ ການປ່ອຍກະແສໄຟຟ້າ ເຖິງວ່າລະບຽບດັ່ງກ່າວຈະມີປະໂຫຍດກໍຕາມ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະຈຶ່ງມີຄວາມສະດວກ ແລະ ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ໃນປະເທດທີ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການນຳໃຊ້ລະບົບການສຳປະທານ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກເອກະຊົນ.

ໂຄງຮ່າງສັນຍາ

ເມື່ອປຽບທຽບ ໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ແລະ ໂຄງການພັດທະນາເຂື່ອນໄຟຟ້າ ເຫັນວ່າທັງສອງໂຄງການມີລັກສະນະທີ່ຄ້າຍຄຽງກັນ. ທັງສອງໂຄງການ ເປັນໂຄງການດຽວ (ກໍ່ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າ ຫຼື ກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງສາຍສົ່ງ) ຫຼື ເປັນກຸ່ມໂຄງການຍ່ອຍ ໃນກໍລະນີຂອງໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ. ການອອກແບບຂອງທັງສອງໂຄງການ ແນ່ໃສ່ການ

ແຍກກະແສເງິນສິດ, ສິດ, ໜ້າທີ່ ແລະ ຄວາມສ່ຽງ ເພື່ອອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການນໍາໃຊ້ທຶນສໍາລັບໂຄງການ. ອີງໃສ່ ຄວາມຄ້າຍຄືກັນນີ້ ຄາດວ່າໂຄງຮ່າງສັນຍາຂອງທັງສອງໂຄງການຈະມີລັກສະນະ ທີ່ຄ້າຍຄຽງເຊັ່ນດຽວກັນ.

ໂຄງຮ່າງສັນຍາຂອງ ໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ໃນຮູບແບບຂອງສັນຍາບໍລິການສາຍສົ່ງ ຫຼື ສັນຍາສໍາປະທານຈະ ປະກອບມີ:

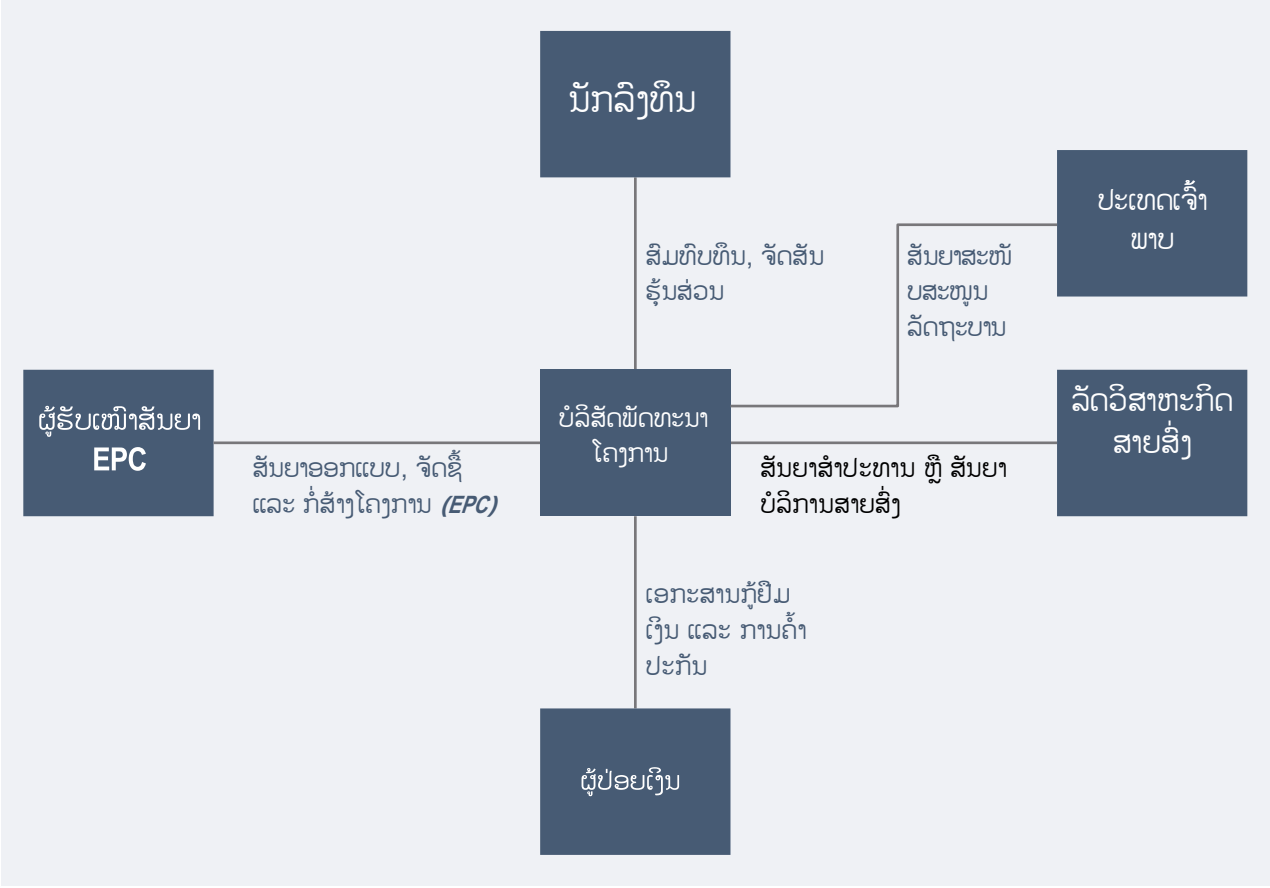
- ການມອບພັນທະໃຫ້ບໍລິສັດ ໃນການອອກແບບ, ຈັດຊື້ ແລະ ກໍ່ສ້າງໂຄງການ;
- ການມອບພັນທະໃຫ້ບໍລິສັດ ຫຼື ລັດວິສາຫະກິດສາຍສົ່ງໃນການບຸລະນະພື້ນຖານໂຄງລ່າງສາຍສົ່ງ;
- ການມອບພັນທະໃຫ້ບໍລິສັດໃນການຮັບປະກັນຄວາມພ້ອມຂອງພື້ນຖານໂຄງລ່າງສາຍສົ່ງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງເຄື່ອ ຂ່າຍສາຍສົ່ງຂອງລັດຖະບານ; ແລະ
- ການມອບພັນທະໃຫ້ລັດວິສາຫະກິດສາຍສົ່ງ ໃນການຊື້ບໍລິການສາຍສົ່ງ ແລະ ຊໍາລະເງິນຕາມເງື່ອນໄຂທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນ ສັນຍາບໍລິການສາຍສົ່ງ ຫຼື ສັນຍາສໍາປະທານ.

ລັດວິສາຫະກິດສາຍສົ່ງ ມີພັນທະໃນການຊື້ບໍລິການສາຍສົ່ງ ແລະ ຊໍາລະເງິນໃຫ້ແກ່ບໍລິສັດ ໂດຍບໍ່ຄໍານຶງເຖິງບໍລິມາດຕົວຈິງຂອງ ໄຟຟ້າທີ່ຖືກສົ່ງຜ່ານສາຍສົ່ງໂຄງການ.

ຖ້າຫາກວ່າບໍລິສັດເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບການບຸລະນະສາຍສົ່ງ, ຈໍານວນເງິນທີ່ລັດວິສາຫະກິດຕ້ອງຊໍາລະຈະມີສ່ວນຫຼຸດລົງຕາມບໍລິ ມາດໄຟຟ້າທີ່ບໍ່ສາມາດສົ່ງຜ່ານສາຍສົ່ງໂຄງການ. ສ່ວນຫຼຸດດັ່ງກ່າວ ຈະອີງໃສ່ເວລາທີ່ໄຟຟ້າບໍ່ສາມາດສົ່ງຜ່ານສາຍສົ່ງໂຄງການ ແລະ ເວລາທີ່ບໍ່ສາມາດສົ່ງໄຟຟ້າໃນລະດັບທີ່ເໝາະສົມ ໃນກໍລະນີທີ່ສາຍສົ່ງມີການຫຼຸດສະມັດຕະພາບ. ກົນໄກນີ້ ຈະອໍານວຍຄວາມ ສະດວກໃນການນໍາໃຊ້ທັກສະການສະໜອງທຶນ ພ້ອມທັງເປັນການສ້າງແຮງຈູງໃຈໃຫ້ແກ່ບໍລິສັດ ໃນການບຸລະນະສາຍສົ່ງໃຫ້ຢູ່ໃນ ສະພາບທີ່ສາມາດນໍາສົ່ງໄຟຟ້າໃຫ້ແກ່ລັດວິສາຫະກິດໄດ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

ສັນຍາສະໜັບສະໜູນຂອງລັດຖະບານ ຈະມີເນື້ອໃນທີ່ຄ້າຍຄືກັບສັນຍາໂຄງການພັດທະນາເຂື່ອນໄຟຟ້າ ຊຶ່ງປະກອບມີເງື່ອນໄຂ ການຊໍາລະເງິນສໍາລັບການຍົກເລີກສັນຍາທີ່ເໝາະສົມ. ການຊໍາລະເງິນສໍາລັບການຍົກເລີກສັນຍາ ອາດດໍາເນີນໃນຮູບແບບຂອງ ການສະຫງວນສິດໃຫ້ຜູ້ຊື້ ຫຼື ການສະຫງວນສິດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຂາຍ ດັ່ງທີ່ລະບຸໃນສັນຍາທົ່ວໄປ. ສໍາລັບເງື່ອນໄຂການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີ ການຊໍາລະເງິນ ເພື່ອຍົກເລີກສັນຍາ ຫຼື ການຄິດໄລ່ມູນຄ່າການຍົກເລີກສັນຍາ ລວມເຖິງລາຄາຊື້-ຂາຍໂຄງການນັ້ນ ສາມາດຊອກຫາ ຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມໄດ້ ທີ່ສູນຂໍ້ມູນໂຄງການຂອງພວກເຮົາໃນທະວີອາຟຣິກາ [Africa Projects resource center](http://AfricaProjectsresourcecenter.com).

ການນໍາໃຊ້ເຕັກນິກການສະໜອງທຶນ, ການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງ - ສໍາລັບຝ່າຍທີ່ມີຄວາມສາມາດພຽງພໍໃນການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຝ່າຍທີ່ສາມາດຮັບຄວາມສ່ຽງໄດ້ (ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີພາກສ່ວນໃດສາມາດຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງ) ແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນ ໃນການ ດຶງດູດຜູ້ສະໜອງທຶນໃນເງື່ອນໄຂທີ່ສ້າງມູນຄ່າໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊື້, ຊຶ່ງໃນກໍລະນີນີ້ແມ່ນລັດວິສາຫະກິດ.

ການກະຈາຍຄວາມສ່ຽງຂອງໂຄງການ ພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ

ການກະຈາຍຄວາມສ່ຽງ

ໜຶ່ງໃນຜົນປະໂຫຍດຂອງໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ຄືຄວາມສາມາດໃນການອອກແບບໂຄງການ ເພື່ອນຳໃຊ້ເຕັກນິກສະໜອງທຶນ.

ບາງຂໍ້ໄດ້ປຽບຂອງໂຄງການທີ່ມີການຈັດສັນການເງິນ ມີ: (1) ສາມາດສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ໂຄງການໃນອັດຕາສ່ວນເງິນກູ້ທີ່ສູງກວ່າ ຊັບສິນ; (2) ສາມາດກູ້ເງິນໃນໄລຍະທີ່ຍາວຂຶ້ນ. ຂໍ້ໄດ້ປຽບນີ້ ສົ່ງຜົນໃຫ້ລາຄາການບໍລິການຫຼຸດລົງ (ຄ່າບໍລິການນຳສົ່ງໄຟຟ້າ). ປະເດັນທີ່ສຳຄັນໃນການສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ໂຄງການ ແມ່ນການຈັດສັນຄວາມສ່ຽງ, ຊຶ່ງຕ້ອງມອບໃຫ້ຝ່າຍທີ່ມີຄວາມສາມາດຮັບ ມື້ກັບຄວາມສ່ຽງໄດ້ ແຕ່ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີຝ່າຍໃດສາມາດຮັບມື້ໄດ້ ພາລະນີ້ຈະຕົກຢູ່ກັບຝ່າຍທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຫຼາຍທີ່ສຸດ ຈາກໂຄງການ. ໃນຂັ້ນຕອນຂອງການອອກແບບໂຄງການ ທຸກພາກສ່ວນຕ້ອງກຳນົດ ແລະ ປະເມີນຄວາມສ່ຽງທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ ໂດຍ ອາໄສຄຳແນະນຳຂອງຊ່ຽວຊານທີ່ປຶກສາ ໃນການກຳນົດ ແລະ ປະເມີນຄວາມສ່ຽງດ້ານເຕັກນິກ, ການເງິນ ແລະ ກົດໝາຍ.

ຕາຕະລາງຄວາມສ່ຽງລຸ່ມນີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສ່ຽງຕ່າງໆ ທີ່ຄວນຖືກຈັດສັນ ພາຍໃຕ້ໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບ ອິດສະຫຼະ ໂດຍນຳເອົາຫຼັກການຂອງຕະຫຼາດອື່ນ ມານຳໃຊ້ໃນຕະຫຼາດທີ່ເຕີບໂຕໄວ. ແຕ່ລະຄວາມສ່ຽງຈະມີຫຼາຍມາດຕະການແກ້ ໄຂ.

ໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ໄດ້ປະສົບຜົນສຳເລັດໃນຫຼາຍຕະຫຼາດ ຊຶ່ງໄດ້ສົ່ງຜົນໃຫ້ມີການຫຼຸດຕົ້ນທຶນສາຍສົ່ງ. ສຳ ລັບໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ທີ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່ປະເທດໃດໜຶ່ງ ແມ່ນລັດຖະບານຂອງປະເທດນັ້ນເປັນຜູ້ສ້າງ ຕາຕະລາງປະເມີນຄວາມສ່ຽງ ແລະ ປະມູນໃຫ້ບໍລິສັດຕາມລະບຽບການປະມູນແບບລວມສູນ. ໃນກໍລະນີນີ້ ລັດຖະບານຂອງ ປະເທດເຈົ້າພາບຈະນຳໃຊ້ທຶນທີ່ມີ ເພື່ອພັດທະນາໂຄງການໃຫ້ສາມາດປະມູນໄດ້. ຂັ້ນຕອນດັ່ງກ່າວ ຄາດວ່າຈະໃຊ້ເວລາ 3 ເຖິງ 4 ປີ ເພື່ອດຳເນີນການສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງທີ່ປຶກສາດ້ານການດຳເນີນທຸລະກິດ ເພື່ອອອກແບບ ແລະ ບໍລິຫານການ ປະມູນແບບໂປ່ງໃສ.

ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້ ແລະ ອີງໃສ່ສະພາບໂຄງການທີ່ໄດ້ຖືກສັ່ງໂຈະ ເນື່ອງຈາກວ່າຂາດທຶນຮອນ, ຜູ້ຂຽນຈຶ່ງເຊື່ອວ່າໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ທຳອິດໃນທະວີບນີ້ ຈະເປັນໂຄງການລົງທຶນຮ່ວມກັນ ເພື່ອເປັນຕົວແບບໃຫ້ແກ່ການລົງທຶນໃນຂະແໜງໄຟຟ້າໃນຕໍ່ໜ້າ. ໃນນັ້ນ ຈະມີການບໍລິຫານຄວາມສ່ຽງລະອຽດທີ່ຕິດພັນກັບໂຄງການ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ສະໜອງທຶນ ຫຼື ຄວາມສາມາດໃນການບໍລິຫານບາງຄວາມສ່ຽງ ເມື່ອທຽບໃສ່ເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງແຫ່ງຊາດ.

ຄວາມສ່ຽງ	ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ຮັບມີ?	ຄຳເຫັນ
ດ້ານການເງິນ		
ຄວາມສ່ຽງດ້ານຄວາມຕ້ອງການ	ລັດວິສາຫະກິດສາຍສົ່ງ, ຜູ້ຊົມໃຊ້	ຄວາມສ່ຽງດ້ານຄວາມຕ້ອງການ ສາມາດໂອນໃຫ້ລັດວິສາຫະກິດສາຍສົ່ງ ໂດຍຜ່ານການນຳໃຊ້ການຊຳລະຕາມຄວາມພ້ອມ. ໃນຂະແໜງທີ່ມີລະບົບຄ່າຄອງທີ່ດີ ຄວາມສ່ຽງດັ່ງກ່າວຈະຖືກໂອນໃຫ້ຜູ້ຊົມໃຊ້ ຜ່ານການເກັບພາສີ ເພື່ອກຳນົດລາຄາການບໍລິການ.
ຄວາມສ່ຽງດ້ານສິນເຊື້ອ	ລັດຖະບານເຈົ້າພາບ	ເວັ້ນເສຍແຕ່ ລັດວິສາຫະກິດມີລະບົບປະເມີນການລົງທຶນ - ຊຶ່ງເຫັນວ່າເປັນໄປໄດ້ຍາກໃນຕະຫຼາດທີ່ເຕີບໂຕໄວ - ຄວນມີການສ້າງກົນໄກສະໜັບສະໜູນສິນເຊື້ອ ສຳລັບການຊຳລະຂອງລັດວິສາຫະກິດ ຊຶ່ງອາດເປັນການຄ້າປະກັນຂອງລັດຖະບານ, ການຄ້າປະກັນບາງສ່ວນ ຫຼື ສັນຍາສະຫງວນສິດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊື້ ແລະ ຜູ້ຂາຍ. ການສະໜັບສະໜູນເຫຼົ່ານີ້ ຈະມີນະໂຍບາຍດ້ານເງິນຕາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຖ້າຫາກການສະໜັບສະໜູນມີຄວາມເຂັ້ມແຂງຫຼາຍ ຄວາມສ່ຽງດ້ານສິນເຊື້ອກໍຈະຫຼຸດລົງ ແລະ ຕົ້ນທຶນໂຄງການກໍຈະຫຼຸດລົງ. ໃນຫຼາຍປະເທດຂອງທະວີບອາຟຣິກາ ເຫັນວ່າຄວາມສາມາດໃນການຄ້າປະກັນຂອງລັດຖະບານມີຄວາມຈຳກັດ ຊຶ່ງເປັນອຸປະສັກໃນການເສີມຂະຫຍາຍເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງໃນປະຈຸບັນ. ສະນັ້ນ, ການນຳໃຊ້ ສັນຍາສະຫງວນສິດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊື້ ແລະ ຜູ້ຂາຍ ພ້ອມກັບການສະໜັບສະໜູນສະພາບຄ່ອງ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງອາດເປັນທາງເລືອກທີ່ດີ ໃນການສະໜັບສະໜູນພາກເອກະຊົນ.
ສະພາບເງິນເຟີ້	ຜູ້ຊົມໃຊ້	ສະພາບເງິນເຟີ້ ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ແມ່ນຜົນຂອງອຳນາດການຊື້ຂອງຜູ້ຊົມໃຊ້ທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຕາມໄລຍະ. ຄວາມຈຳເປັນໃນການໂອນຄວາມສ່ຽງໃຫ້ແກ່ພາກສ່ວນໃດໜຶ່ງ ພາຍໃຕ້ສັນຍາໂຄງການພັດທະນາສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ອາດຂຶ້ນກັບກົນໄກການຊຳລະ. ຕົວຢ່າງ: ສະພາບເງິນເຟີ້ອາດສ້າງຄວາມສ່ຽງໃຫ້ໂຄງການ ໃນກໍລະນີທີ່ບໍລິສັດມີໜ້າທີ່ດຳເນີນການບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະພື້ນຖານໂຄງລ່າງສາຍສົ່ງທີ່ຕິດໄດ້ກໍ່ສ້າງ. ໃນກໍລະນີນີ້, ຈະຕ້ອງມີການຕັດແກ້ການຊື້ລະເງິນໃນຮ່ວງບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະຕາມແຕ່ລະໄລຍະຂອງໂຄງການ.

ອັດຕາດອກເບ້ຍ	ບໍລິສັດ	ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ອັດຕາການຊໍາລະເງິນຕາມຄວາມພ້ອມ ຈະບໍ່ມີການເໜັງຕີງຕາມອັດຕາດອກເບ້ຍ ຊຶ່ງອາດເປັນຄວາມສ່ຽງສໍາລັບບໍລິສັດ ຖ້າບໍລິສັດບໍ່ສາມາດກູ້ເງິນໃນດອກເບ້ຍຄົງທີ່ ຫຼື ໄລຍະການຊໍາເງິນຄົນ ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບໄລຍະສັນຍາບໍລິການສາຍສົ່ງ. ເພື່ອເປັນການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງດັ່ງກ່າວ ອາດມີການສ້າງສິນຄ້າເພື່ອໂອນຄວາມສ່ຽງ ແຕ່ອີງໃສ່ສະພາບຕະຫຼາດໃນທະວີບອາຟຣິກາປະຈຸບັນເຫັນວ່າມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການນໍາໃຊ້ສິນຄ້າດັ່ງກ່າວ;
--------------	---------	--

ອັດຕາແລກປ່ຽນ	ລັດວິສາຫະກິດສາຍສົ່ງ ໂອນຄວາມສ່ຽງໃຜຜູ້ຊົມໃຊ້ຜ່ານການປັບຄ່າໄຟຟ້າ	ໃນຕະຫຼາດທີ່ມີການກູ້ຢືມເງິນໃນສະກຸນເງິນແຫ່ງຊາດເປັນຈໍານວນຫຼາຍ ອາດສາມາດຊໍາລະເງິນຕາມຄວາມພ້ອມເປັນສະກຸນເງິນແຫ່ງຊາດ.
--------------	--	--

ຄວາມສ່ຽງ	ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ຮັບມີ?	ຄໍາເຫັນ
----------	---------------------	---------

ທີ່ດິນ		
--------	--	--

ການຈັດຫາທີ່ດິນ	ລັດວິສາຫະກິດສາຍສົ່ງ	ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສໍາລັບການຈັດຫາທີ່ດິນ, ການໂອນກໍາມະສິດ ແລະ ການຂຶ້ນທະບຽນທີ່ດິນ ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງໂຄງການ ອາດແມ່ນລັດວິສາຫະກິດສາຍສົ່ງ ຫຼື ບໍລິສັດເປັນຜູ້ຊໍາລະໂດຍບໍ່ຄໍານຶງວ່າໃຜເປັນຜູ້ຂົນຂວາຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດັ່ງກ່າວ. ການສັງລວມເອກະສານຕ່າງໆທີ່ຈໍາເປັນຕໍ່ການຈັດຫາທີ່ດິນ ຈະເປັນເງື່ອນໄຂໜຶ່ງທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດກ່ອນໄດ້ຮັບການເບີກຈ່າຍງົບປະມານງວດທໍາອິດ.
----------------	---------------------	---

ດ້ານເຕັກນິກ		
-------------	--	--

ການກໍ່ສ້າງ ແລະ ການກວດກາຊັບສິນ	ບໍລິສັດ	ບໍລິສັດມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການກໍ່ສ້າງ ແລະ ກວດກາຊັບສິນໃໝ່.
-------------------------------	---------	--

ການບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະ, ການປະຕິບັດວຽກງານເຕັກນິກ	ລັດວິສາຫະກິດສາຍສົ່ງ ຫຼື ບໍລິສັດ	<p>ການບຸລະນະຊັບສິນ ອາດແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງລັດວິສາຫະກິດ ຫຼື ບໍລິສັດ. ປັດໄຈໃນການກໍານົດມາດຕະການທີ່ດີທີ່ສຸດປະກອບມີ:</p> <ol style="list-style-type: none"> (1) ຊັບສິນດັ່ງກ່າວເຊື່ອມສານກັບລະບົບສາຍສົ່ງທີ່ມີຢູ່ ແລະ ຄຸ້ມຄອງໂດຍລັດວິສາຫະກິດສາຍສົ່ງຢູ່ຫຼາຍປານໃດ; (2) ປະສິດທິຜົນຂອງຂະບວນການບໍລິການ ແລະ ບຸລະນະຂອງລັດວິສາຫະກິດປະຈຸບັນມີຫຼາຍປານໃດ; (3) ຂະໜາດຂອງຊັບສິນ ແລະ ນະໂຍລາຍຂອງລັດຖະບານ. <p>ວິທີການຊໍາລະເງິນພາຍໃຕ້ສັນຍາບໍລິການສາຍສົ່ງ ແມ່ນອີງໃສ່ການຈັດແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການບຸລະນະຊັບສິນ ແລະ ຮັບປະກັນຄວາມພ້ອມ ຫຼື ອີງໃສ່ຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບ ວ່າໄດ້ກວມເອົາ ການພັດທະນາ, ການສະໜອງທຶນ ແລະ ການບຸລະນະຫຼື ບໍ່. ການປ່ຽນແປງນີ້ເປັນຄວາມສ່ຽງທີ່ໂອນໃຫ້ບໍລິສັດ ໃນກໍລະນີທີ່ບໍລິສັດເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບໃນການບຸລະນະຊັບສິນ. ນອກຈາກນີ້ ກໍມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ສູງວ່າບໍລິສັດຈະຮັບຄວາມສ່ຽງທີ່ຕິດພັນກັບການປ່ຽນແປງລາຄາບໍລິການ ຕະຫຼອດໄລຍະສັນຍາບໍລິການສາຍສົ່ງ ໂດຍອີງຕາມສະພາບເງິນເຟີ້.</p>
--	---------------------------------	---

ທະບຽນ ແລະ ໜັງສືອະນຸມັດ		
ການອອກທະບຽນ ແລະ ໃບອະນຸມັດເບື້ອງຕົ້ນ	ລັດຖະບານ, ລັດວິສາຫະກິດ ສາຍສິ່ງ ແລະ ບໍລິສັດ	ບໍລິສັດຕ້ອງສະເໜີຂໍໃບທະບຽນ ແລະ ໜັງສືອະນຸມັດຕ່າງໆຕາມລະບຽບການກຳນົດ. ລັດຖະບານ ຕ້ອງອອກໃບທະບຽນທີ່ສຳຄັນກ່ອນການບິດບັນຊີ, ທະບຽນດັ່ງກ່າວມີໄລຍະທີ່ກົງກັບໄລຍະສັນຍາບໍລິການສາຍສິ່ງ. ຖ້າຫາກວ່າລັດຖະບານ ບໍ່ສາມາດອອກໃບທະບຽນໃຫ້ບໍລິສັດໄດ້ ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ຮັບເອກະສານຄົບຖ້ວນແລ້ວ, ເຫດການດັ່ງກ່າວຈະຖືວ່າເປັນເຫດສຸດວິໄສ.
ຕໍ່ໄລຍະ ແລະ ດັດແກ້ທະບຽນ	ລັດຖະບານ, ລັດວິສາຫະກິດ ສາຍສິ່ງ	ຖ້າຫາກບໍ່ສາມາດຕໍ່ໄລຍະທະບຽນ ຫຼື ດັດແກ້ເນື້ອໃນຂອງທະບຽນ ຊຶ່ງຈະເປັນການຂັດຂວາງບໍລິສັດໃນການປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຫຼື ໃຊ້ສິດຂອງຕົນພາຍໃຕ້ສັນຍາສຳປະທານ ຖືວ່າເປັນການປັບປຸງກົດໝາຍ ຊຶ່ງຈະໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂຕາມລາຍລະອຽດດັ່ງລຸ່ມນີ້.

ຄວາມສ່ຽງ	ໃຜເປັນຜູ້ຮັບຄວາມສ່ຽງ	ຄຳເຫັນ
ສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ		
ຜົນກະທົບທາງດ້ານສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ	ບໍລິສັດ	ບໍລິສັດ ມີຄວາມຮັບຊອບໃນການດຳເນີນການປະເມີນຜົນກະທົບທາງດ້ານສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ໂດຍປະຕິບັດຕາມການປຶກສາຫາລືຮ່ວມກັບພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ກົດໝາຍສິ່ງແວດລ້ອມຂອງປະເທດເຈົ້າພາບ ແລະ ມາດຖານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງກອງທຶນສາກົນ (ໃນກໍລະນີທີ່ບໍລິສັດເປັນສະມາຊິກຫຼັກການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງ ເອກວາເຕີ້ “Equator Principles”).
ຮັບປະກັນສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພໃນສະຖານທີ່ເຮັດວຽກ	ບໍລິສັດ	ບໍລິສັດມີໜ້າທີ່ຮັບປະກັນສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພໃນສະຖານທີ່ເຮັດວຽກ ໃຫ້ສອດຄ່ອງຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການຮັບປະກັນສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພໃນສະຖານທີ່ເຮັດວຽກ ຂອງປະເທດເຈົ້າພາບ ແລະ ມາດຖານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງກອງທຶນສາກົນ (ໃນກໍລະນີທີ່ບໍລິສັດເປັນສະມາຊິກຫຼັກການເອກວາເຕີ້).
ເຫດການພິເສດ		
ການປັບປຸງກົດໝາຍ	ຜູ້ຊົມໃຊ້, ລັດຖະບານ	ການປັບປຸງກົດໝາຍທີ່ສິ່ງຜົນໃຫ້ມີການເພີ່ມຕົ້ນທຶນຂອງບໍລິສັດ ແລະ ຫຼຸດລາຍຮັບຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂໂດຍຜ່ານການດັດແກ້ການຊຳລະລາຄາຕາມຄວາມພ້ອມ ຫຼື ຜ່ານການເບີກຈ່າຍສະເພາະ ໂດຍອີງໃສ່ປະເພດຂອງການປ່ຽນແປງກົດໝາຍດັ່ງກ່າວ ຊຶ່ງອາດປະກອບມີການຊຳລະເພື່ອຍົກເລີກສັນຍາ ຫຼື ການໂອນຊັບສິນໃຫ້ແກ່ລັດຖະບານ.
ການປ່ຽນແປງອັດຕາພາສີ	ຜູ້ຊົມໃຊ້, ລັດຖະບານ	ການປ່ຽນແປງຂອງອັດຕາພາສີ ທີ່ສິ່ງຜົນໃຫ້ມີການເພີ່ມ ຫຼື ຫຼຸດພັນທະຂອງບໍລິສັດຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂຜ່ານການດັດແກ້ການຊຳລະລາຄາຕາມຄວາມພ້ອມ. ໃນກໍລະນີທີ່ຄວາມສ່ຽງນີ້ ບໍ່ມີການເພີ່ມ ຫຼື ຫຼຸດພັນທະຂອງບໍລິສັດຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂຜ່ານການດັດແກ້ເນື້ອໃນສັນຍາສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານ.
ເຫດການສຸດວິໄສ	ບໍລິສັດ, ຜູ້ຊົມໃຊ້	ບໍລິສັດຕ້ອງຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຈາກເຫດການສຸດວິໄສໃຫ້ມີໜ້ອຍສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ຖ້າຫາກມີຄວາມຈຳເປັນ, ບໍລິສັດອາດຕ້ອງຈັດຊື້ປະກັນໄພສຳລັບຄວາມສ່ຽງດັ່ງກ່າວ.

ເຫດການສຸດວິໄສດ້ານການເມືອງ	ຜູ້ຊົມໃຊ້, ລັດຖະບານ, ລັດວິສາຫະກິດ ສາຍສົ່ງ	ຖ້າຫາກມີເຫດການທາງດ້ານການເມືອງ ທີ່ສົ່ງຜົນໃຫ້ບໍລິສັດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດ ພັນທະ ຫຼື ໃຊ້ສິດຂອງຕົນພາຍໃຕ້ສັນຍາໂຄງການໄດ້ເປັນໄລຍະໃດໜຶ່ງ ອາດມີ ການສະຫຼະສິດພາຍໃຕ້ສັນຍາຊື້-ຂາຍໄຟຟ້າ ແລະ ສັນຍາສະໜັບສະໜູນ ລັດຖະບານ.
ຂໍ້ຂັດແຍ່ງ		
ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງພາຍໃຕ້ສັນຍາ	ບໍ່ມີ	ຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ເກີດພາຍໃຕ້ສັນຍາໂຄງການ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂຜ່ານສານ ສາກົນ ຖ້າຫາກບໍ່ສາມາດໄກເກ່ຍພາຍໃນໄດ້.

ການສໍາປະທານ ພາກທີ 1

ພາບລວມ

ການສໍາປະທານ ແມ່ນການມອບສິດໃນການພັດທະນາ, ກໍ່ສ້າງ, ບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະ ພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ແລະ ສ້າງຜົນກໍາໄລ ຈາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງລາຍຮັບທີ່ເກີດຈາກໂຄງການ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ແມ່ນລັດຖະບານ, ອົງກອນລັດ ຫຼື ລັດວິສາຫະກິດ ເປັນຜູ້ໃຫ້ສໍາປະທານ. ການໃຫ້ສໍາປະທານ ອາດເປັນໃນຮູບແບບຂອງສັນຍາ, ສັນຍາເຊົ່າ, ສັນຍາເຊົ່າ ແລະ ມອບໝາຍ, ສັນຍາພັດທະນາໂຄງການ ແລະ ອື່ນໆ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ຊື່ຂອງສັນຍາບໍ່ມີຄວາມສໍາຄັນ ເທົ່າສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ທີ່ໄດ້ກໍານົດໃນສັນຍາດັ່ງກ່າວ. ເຖິງວ່າຊື່ຂອງສັນຍານັ້ນຈະບໍ່ສໍາຄັນ ແຕ່ສໍາລັບບົດຂອງພວກເຮົາ ຕໍ່ໄປນີ້ເອີ້ນວ່າ ສັນຍາສໍາປະທານ.

ການສໍາປະທານມີຄວາມເໝາະສົມໃນກໍລະນີທີ່ປະເທດເຈົ້າພາບມີຄວາມຕ້ອງການດັ່ງນີ້:

- ນໍາໃຊ້ປະສິບການ ແລະ ຄວາມຊຳນານຂອງພາກເອກະຊົນ ເພື່ອຍົກລະດັບສະມັດຕະພາບຂອງລະບົບສາຍສົ່ງ;
- ເພີ່ມຄວາມໝັ້ນຄົງດ້ານງົບປະມານ ໂດຍຜ່ານການໂອນຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການລະດົມທຶນຈາກລັດຖະບານໃຫ້ພາກເອກະຊົນ;
- ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງທີ່ລັດຖະບານຕ້ອງຮັບ ໂດຍຜ່ານການໂອນຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການພັດທະນາ, ສະໜອງທຶນ ແລະ ກໍ່ສ້າງໂຄງການທີ່ມີຄວາມຈໍາເປັນ ເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍ, ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຍົກລະດັບລະບົບສາຍສົ່ງ; ແລະ
- ນໍາໃຊ້ທຶນຈາກພາກເອກະຊົນ ເພື່ອປັບປຸງ ຫຼື ເສີມຂະຫຍາຍລະບົບສາຍສົ່ງ ໂດຍຮັກສາສິດໃນການຄຸ້ມຄອງລະບົບສາຍສົ່ງ ແລະ ສິດໃນການຍົກເລີກສັນຍາສໍາປະທານ ຖ້າຜູ້ໄດ້ຮັບສໍາປະທານບໍ່ສາມາດປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງຕົນພາຍໃຕ້ສັນຍາສໍາປະທານ.

ການສໍາປະທານອາດບໍ່ເໝາະສົມສໍາລັບປະເທດເຈົ້າພາບທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການດັ່ງນີ້:

- ມີລະບົບສາຍສົ່ງທີ່ມີມາດຖານເທົ່າທຽມ ຫຼື ສູງກວ່າມາດຕະຖານສາກົນ;
- ສາມາດລະດົມທຶນໄດ້ໃນເງື່ອນໄຂທີ່ຜ່ອນຜັນ (ຕາມການດຸ່ນດ່ຽງງົບປະມານຈາກການບໍລິການສາຍສົ່ງ ຫຼື ການລະດົມທຶນຈາກພາກລັດ) ເພື່ອສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາລະບົບສາຍສົ່ງທີ່ຈໍາເປັນ; ຫຼື

- ມີຄວາມສົນໃຈລະດົມທຶນ ເພື່ອພັດທະນາສາຍສິ່ງແບບດຽວ ຫຼື ກຸ່ມສາຍສິ່ງຍ່ອຍ (ຊຶ່ງສາມາດປະຕິບັດໄດ້ໃນຮູບແບບໂຄງການພັດທະນາສາຍສິ່ງແບບອິດສະຫຼະ).

ເຖິງວ່າຈະມີການສໍາປະທານແບບຮັບເໝົາຈໍານວນໜຶ່ງສໍາລັບການກະຈາຍໄຟຟ້າໃນຕະຫຼາດທີ່ມີການເຕີບໂຕໄວ, ນັກຂຽນບໍ່ມີຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບບໍລິສັດສາຍສິ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການສໍາປະທານ ຍົກເວັ້ນປະເທດກາເມີຣູນທີ່ໄດ້ຮັບສໍາປະທານສໍາລັບການສ້າງສາຍສິ່ງ ແລະ ກະຈາຍໄຟຟ້າໃນປີ 2001 ແຕ່ໄດ້ມອບຄືນໃຫ້ລັດຖະບານໃນປີ 2021. ເນື່ອງຈາກວ່າການເສີມຂະຫຍາຍເຄືອຂ່າຍສາຍສິ່ງໃນຫຼາຍປະເທດຂອງທະວີບອາຟຣິກາ ຕ້ອງການທຶນເປັນຈໍານວນຫຼາຍ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການໃນການບັນລຸເປົ້າໝາຍການກ້າວໄປສູ່ການເພີ່ມອັດຕາສ່ວນຂອງພະລັງງານທົດແທນໃນຖານພະລັງງານລວມຂອງຫຼາຍປະເທດໃນທະວີບອາຟຣິກາ, ຈຶ່ງມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ສູງທີ່ພາກເອກະຊົນຈະເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມໃນການພັດທະນາຂະແໜງດັ່ງກ່າວ.

ການສໍາປະທານແບບຮັບເໝົາຈະມີບົດບາດສໍາຄັນໃນການປ່ຽນແປງຂະແໜງຖ້າໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນຫຼາຍປະເທດ. ຖ້າຫາກວ່າລັດຖະບານຕັດສິນໃຈນໍາໃຊ້ກົນໄກການສໍາປະທານເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງຕົນ, ລັດຖະບານຕ້ອງພິຈາລະນາກ່ຽວກັບບົດບາດຂອງແຕ່ລະພາກສ່ວນທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງພາຍໃຕ້ກົນໄກດັ່ງກ່າວ ລວມເຖິງຜົນກະທົບຕໍ່ແຕ່ລະພາກສ່ວນ ແລະ ກໍານົດກົນໄກການປະສານງານ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນໃຫ້ແກ່ການກ້າວເຂົ້າສູ່ການນໍາໃຊ້ກົນໄກນີ້.

ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອໍານວຍ

ອຸດສາຫະກໍາທີ່ເປັນເຄືອຂ່າຍຕ້ອງການການລົງທຶນຕໍ່ເນື່ອງ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ການສໍາປະທານສໍາລັບລະບົບສາຍສິ່ງຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ ສະໜອງທຶນສໍາລັບການສັບປ່ຽນອຸປະກອນທີ່ມີການເສື່ອມມູນຄ່າ, ພື້ນຟູສະພາບຂອງອຸປະກອນທີ່ມີຢູ່ ແລະ ຍົກລະດັບລະບົບສາຍສິ່ງ ຕະຫຼອດໄລຍະຂອງການສໍາປະທານ ເຖິງວ່າລະບົບສາຍສິ່ງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ມີການເສີມຂະຫຍາຍກໍຕາມ. ໃນປະເທດສ່ວນໃຫຍ່ຂອງທະວີບອາຟຣິກາ, ຜູ້ຮັບສໍາປະທານຈະມີພັນທະໃນການສະໜອງທຶນຈໍານວນຫຼາຍເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍເຄືອຂ່າຍສາຍສິ່ງ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍໃນການເພີ່ມການເຂົ້າເຖິງໄຟຟ້າ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້ ຜູ້ຮັບສໍາປະທານຈຶ່ງບໍ່ສາມາດກໍານົດລາຄາບໍລິການສາຍສິ່ງໃນໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນຂອງການສໍາປະທານ.

ນອກເໜືອຈາກການກໍານົດລາຄາໃນໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນຂອງການສໍາປະທານ ສາມາດນໍາໃຊ້ກົນໄກອື່ນ. ໜຶ່ງໃນນັ້ນແມ່ນການວ່າຈ້າງຜູ້ຄວບຄຸມພາຍນອກ ເຂົ້າມາດໍາເນີນການຄວບຄຸມເສດຖະກິດ ແລະ ເຕັກນິກໃຫ້ແກ່ບໍລິສັດ.

ວິທີການຜູ້ຄວບຄຸມການສໍາປະທານ ຈະມີການອະທິບາຍລະອຽດໃນພາກສະເພາະ. ອີງຕາມຫຼັກການ ຜູ້ຄວບຄຸມຈະຕ້ອງກໍານົດວິທີການໃນການຄວບຄຸມການສໍາປະທານ ຊຶ່ງປະກອບມີການຮ່າງຄໍາແນະນໍາກ່ຽວກັບວິທີການຄິດໄລ່ລາຄາ.

ອີກວິທີການໜຶ່ງ ແມ່ນສ້າງເອກະສານຄັດຕິດຕໍ່ສັນຍາສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານ ຫຼື ສັນຍາສໍາປະທານ ເພື່ອອະທິບາຍວິທີການຄິດໄລ່ລາຄາ ດັ່ງທີ່ລະບຸໃນບົດແນະນໍາຂອງຜູ້ຄວບຄຸມພາຍນອກ. ທຸກຝ່າຍຂອງສັນຍາສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານ (ປະເທດເຈົ້າພາບ ແລະ ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ) ຫຼື ສັນຍາສໍາປະທານ (ລັດວິສາຫະກິດສາຍສິ່ງ ແລະ ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ) ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມລະບຽບການທີ່ຜູ້ຄວບຄຸມວາງອອກສໍາລັບໄລຍະຂອງສັນຍາ. ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ວ່າຈ້າງຜູ້ຄວບຄຸມ, ອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງສັນຍາສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານ ແລະ ສັນຍາສໍາປະທານ, ຜູ້ຄວບຄຸມດັ່ງກ່າວສາມາດມີບົດບາດສໍາຄັນໃນການນໍາໃຊ້ລະບຽບການທີ່ໄດ້ວາງອອກ. ກົນໄກນີ້ເອີ້ນວ່າການຄວບຄຸມຕາມສັນຍາ.

ການວ່າຈ້າງຜູ້ຄວບຄຸມ ເປັນກົນໄກທີ່ຄວນນໍາໃຊ້ໃນຕະຫຼາດທີ່ມີຂີດຈໍາກັດໃນການກໍານົດລະບຽບການໃນເວລາໃຫ້ສໍາປະທານ. ຄວາມສ່ຽງທີ່ຕິດພັນການລະບຽບການ (ລວມເຖິງການຂາດລະບຽບການ) ຈະເປັນປັດໄຈສໍາຄັນສໍາລັບນັກລົງທຶນໃນການຕັດສິນໃຈຂໍສໍາປະທານເພື່ອພັດທະນາສາຍສິ່ງ ໃນລາຄາທີ່ຕົນເຫັນວ່າເໝາະສົມ. ຄ່າຕອບແທນທີ່ນັກລົງທຶນຮຽກຮ້ອງ (ເອີ້ນວ່າຕົ້ນທຶນ)

ມີຜົນກະທົບຕໍ່ການກຳນົດລາຄາໄຟຟ້າຂອງຜູ້ຊົມໃຊ້. ສະນັ້ນ ຈຶ່ງຕ້ອງຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຂອງການຄວບຄຸມ ແລະ ລາຄາໄຟຟ້າ ເພື່ອຮັບປະກັນຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ນັກລົງທຶນ ແລະ ລັດຖະບານ.

ຂອບນິຕິກຳຂອງແຕ່ລະປະເທດຈະມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນໄປ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ຂ້າງເທິງນີ້, ການສຳປະທານສາມາດດຳເນີນໄດ້ໃນ ຫຼາຍຮູບແບບ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂອບນິຕິກຳ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມສຳລັບການສຳປະທານຕ້ອງປະກອບມີເງື່ອນໄຂດັ່ງນີ້:

1. ສັນຍາ (ເຊັ່ນສັນຍາການຮ່ວມມືລະຫວ່າງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ) ຊຶ່ງມີຂໍ້ກຳນົດດັ່ງນີ້: (1) ວາງຂອບສຳລັບການ ຄົ້ນຄວ້າ, ອອກແບບ ແລະ ມອບສັນຍາສັນຍາຮ່ວມມື ລະຫວ່າງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ, ແລະ (2) ກຳນົດໜ້າທີ່ຂອງ ຄູ່ສັນຍາຝ່າຍລັດຖະບານໃນການມອບສັນຍາການຮ່ວມມືລະຫວ່າງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ;
2. ມີການມອບສິດຊັດເຈນ ໃຫ້ລັດຖະບານ, ຜູ້ຄວບຄຸມຂະແໜງ ຫຼື ລັດວິສາຫະກິດ ໃນການມອບສັນຍາສຳປະທານ ແລະ ມອບຊັບສິນ;
3. ມີຜູ້ຄວບຄຸມ ເປັນຜູ້ອອກທະບຽນໃຫ້ແກ່ພາກສ່ວນທີ່ບໍລິຫານໂຄງການໄຟຟ້າ ແລະ ຄວບຄຸມພາກສ່ວນດັ່ງກ່າວ;
4. ມີການແບ່ງພາລະບົດບາດໃນການຄຸ້ມຄອງການຜະລິດໄຟຟ້າ, ການສົ່ງກະແສໄຟຟ້າ ແລະ ກະຈາຍໄຟຟ້າ (ກົງກັນຂ້າມ ກັບການມອບສິດໃຫ້ພາກສ່ວນດຽວຄຸ້ມຄອງ);
5. ໂຄງການພັດທະນາເຂື່ອນໄຟຟ້າແບບອິດສະຫຼະ (ປະເທດເຈົ້າພາບ, ຜູ້ຄວບຄຸມ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນມີປະສິບການໃນ ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັບພາກເອກະຊົນໃນຂະແໜງໄຟຟ້າ);
6. ມີການແບ່ງໜ້າທີ່ຊັດເຈນສຳລັບການຜະລິດໄຟຟ້າ, ການສົ່ງກະແສໄຟຟ້າ ແລະ ການກະຈາຍໄຟຟ້າ, ພ້ອມທັງມີການສ້າງ ລະບຽບ ແລະ ມາດຕະຖານສຳລັບການປະຕິບັດໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວ (ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງ, ລະບຽບການ ກະຈາຍໄຟຟ້າ, ລະບຽບການປ່ອຍໄຟຟ້າ).

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການຊອກຫາວິທີການນຳໃຊ້ລະບຽບການຕາມສັນຍາ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍການຄວບຄຸມສະພາບແວດຖະກິດໃນ ປະເທດທີ່ບໍ່ມີການວ່າຈ້າງຜູ້ຄວບຄຸມ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຂະແໜງທີ່ບໍ່ມີຜູ້ຄວບຄຸມດັ່ງກ່າວ ກໍສາມາດນຳໃຊ້ກົນໄກການສຳ ປະທານໄດ້.

ໂຄງຮ່າງສັນຍາ

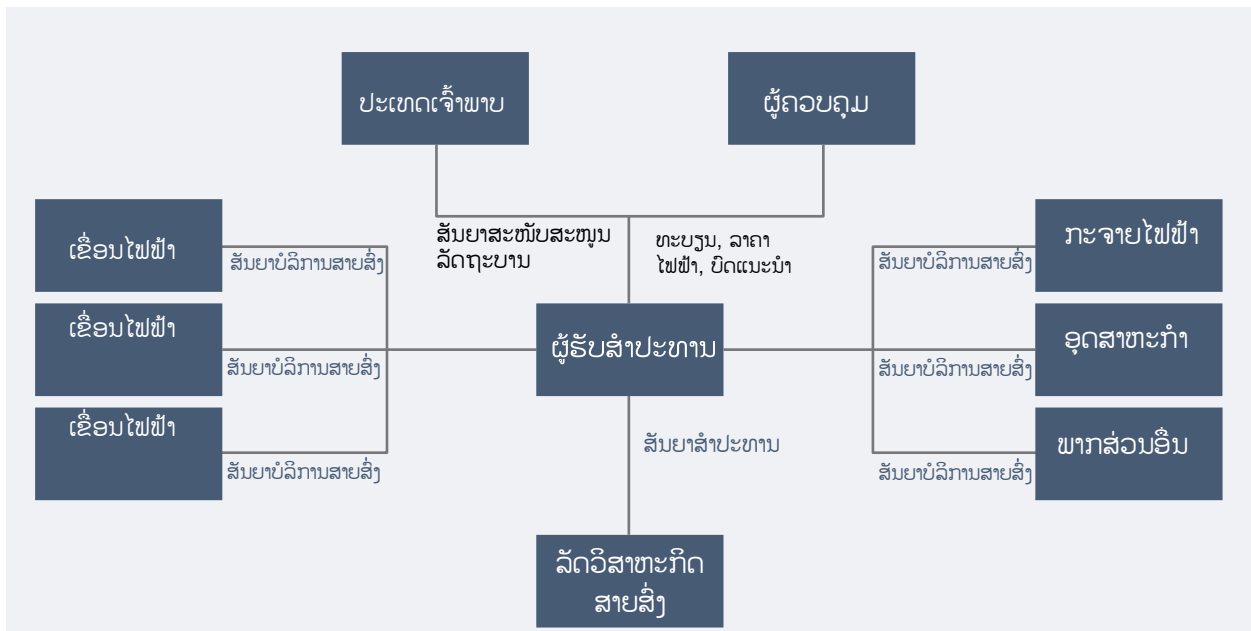
ໃນການສຳປະທານລະບົບສາຍສົ່ງແບບທົ່ວໄປ, ລັດວິສາຫະກິດຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງລະບົບສາຍສົ່ງ (ຜູ້ມອບສຳປະທານ) ມອບສຳ ປະທານລະບົບສາຍສົ່ງໃຫ້ບໍລິສັດທີ່ສ້າງຕັ້ງໂດຍນັກລົງທຶນ ເພື່ອຮັບສຳປະທານ (ຜູ້ຮັບສຳປະທານ). ພ້ອມດຽວກັນນີ້, ຂະແໜ ງການຜູ້ຄຸ້ມຄອງຂະແໜງໄຟຟ້າ ຫຼື ຜູ້ຄວບຄຸມ ມອບທະບຽນສຳປະທານໃຫ້ຜູ້ຮັບສຳປະທານ. ປະເທດເຈົ້າພາບສາມາດສ້າງສັນຍາ ສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານ, ສັນຍາຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຫຼື ສັນຍາອື່ນທີ່ຄ້າຍຄືກັນ (ສັນຍາສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານ) ຮ່ວມກັບຜູ້ ຮັບສຳປະທານເພື່ອສ້າງກົນໄກສະໜັບສະໜູນການດຳເນີນທຸລະກິດ.

ເມື່ອລວມເຂົ້າກັນ, ສັນຍາສຳປະທານ ແລະ ທະບຽນສາຍສົ່ງຈະສາມາດສະໜອງເງື່ອນໄຂດັ່ງນີ້:

- ຜູ້ມອບສຳປະທານ ຮັກສາກຳມະສິດຂອງລະບົບສາຍສົ່ງທີ່ມີຢູ່ ແລະ ມອບສິດເຊົ່າລະບົບສາຍສົ່ງ ແລະ ຊັບສິນກ່ຽວຂ້ອງ ໃຫ້ຜູ້ຮັບສຳປະທານ;
- ຜູ້ມອບສຳປະທານ ເຊົ່າ ຫຼື ຂາຍຊັບສິນເຄື່ອນທີ່, ອຸປະກອນ ແລະ ອາໄຫຼ່ສຳຮອງຕ່າງໆ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບສຳປະທານ;
- ຜູ້ມອບສຳປະທານຈະໂອນສັນຍາທີ່ຕົນເປັນຄູ່ຮ່ວມລົງນາມ - ລວມເຖິງສັນຍາຈ້າງທີ່ມີຢູ່, ສັນຍາສະໜອງອຸປະກອນ ແລະ ສັນຍາກໍ່ສ້າງ ຫຼື ສະໜອງຊັບສິນໃໝ່ທີ່ຈະປະກອບເປັນລະບົບສາຍສົ່ງ - ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບສຳປະທານ;

- ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ ຈະຊາລະຄ່າສໍາປະທານ, ຊຶ່ງອາດຈັດເປັນການຊໍາລະຄັ້ງດຽວ, ການຊໍາລະປະຈໍາ ຫຼື ການປະສົມປະສານລະຫວ່າງຫຼາຍຮູບແບບ;
- ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ ຈະນໍາໃຊ້ຊັບສິນທີ່ໄດ້ເຊົ່າ ຫຼື ຮັບໂອນຈາກຜູ້ມອບສໍາປະທານ ເພື່ອສະໜອງບໍລິການພາຍໃນຂົງເຂດຄຸ້ມຄອງຂອງຕົນ ດັ່ງທີ່ໄດ້ລະບຸໃນທະບຽນ;
- ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ ຈະປັບປຸງ, ສ້ອມແປງ, ບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະລະບົບສາຍສົ່ງ;
- ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ ຈະເສີມຂະຫຍາຍ, ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຍົກລະດັບ ລະບົບສາຍສົ່ງຕາມຄວາມຈໍາເປັນ ເພື່ອສະໜອງບໍລິການສົ່ງໄຟຟ້າໃນຂົງເຂດຄຸ້ມຄອງຂອງຕົນ ແລະ ຕາມແຜນຂະຫຍາຍທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸມັດໂດຍຜູ້ຄວບຄຸມໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບບົດແນະນໍາ;

ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສໍາປະທານໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນຮູບສະແດງໃນໜ້າທີ 18.

ໃນຮູບສະແດງດັ່ງກ່າວ ໄດ້ວາງເງື່ອນໄຂວ່າ ຜູ້ມອບສໍາປະທານບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ຊື້ໄຟຟ້າ (ຜູ້ຊື້ພາຍໃຕ້ທຸກສັນຍາຊື້-ຂາຍໄຟຟ້າ) ແລະ ເປັນ ຜູ້ສະໜອງໃຫ້ແກ່ບໍລິສັດກະຈາຍໄຟຟ້າ, ຜູ້ຊົມໃຊ້ໃນພາກອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນໆ. ໃນກໍລະນີທີ່ ຜູ້ມອບສໍາປະທານມີໜ້າທີ່ດັ່ງທີ່ລະບຸຂ້າງເທິງ, ຜູ້ມອບສໍາປະທານສາມາດສືບຕໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ ຫຼື ໂອນໃຫ້ຜູ້ຮັບສໍາປະທານໂດຍຜ່ານຂັ້ນຕອນດັ່ງນີ້:

- (1) ສ້າງສັນຍາສະໜອງອຸປະກອນຮ່ວມກັບຜູ້ມອບສໍາປະທານ (ເພື່ອຊື້ໄຟຟ້າທີ່ຜະລິດ ແລະ ສະໜອງໂດຍເຂື່ອນໄຟຟ້າຂອງຜູ້ມອບສໍາປະທານ) ແລະ
- (2) ສັນຍາຮ່ວມກັບບໍລິສັດກະຈາຍໄຟຟ້າ, ຜູ້ຊົມໃຊ້ມາພາກອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນໆ ທີ່ຕົນສະໜອງໄຟຟ້າໃຫ້. ທັງສອງຮູບການນໍາໃຊ້ກົນໄກທີ່ຢູ່ນອກເໜືອຈາກຂອບເຂດຂອງບົດຄົ້ນຄວ້າສະບັບນີ້, ແຕ່ໂດຍລວມແລ້ວ ເຫັນວ່າສາມາດຮັບມືກັບກົນໄກດັ່ງກ່າວໄດ້.

ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຮັບສໍາປະທານກໍ່ສ້າງ ແລະ ຕິດຕັ້ງອຸປະກອນ ແລະ ອາຄານໃໝ່ ແລະ ອາຄານດັ່ງກ່າວກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງລະບົບສາຍສົ່ງ ອາຄານ ແລະ ອຸປະກອນດັ່ງກ່າວຈະຂຶ້ນກັບຜູ້ມອບສໍາປະທານ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າຜູ້ມອບສໍາປະທານຍັງຮັກສາກໍາມະສິດຕໍ່ລະບົບສາຍສົ່ງທັງໝົດໃນຕະຫຼອດໄລຍະການສໍາປະທານ. ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຮັບສໍາປະທານຕ້ອງການຮັບສິດເພີ່ມ ສໍາລັບການນໍາໃຊ້ທີ່

ດິນ ເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍລະບົບສາຍສົ່ງ, ຜູ້ຮັບສໍາປະທານຈະຕ້ອງຮັບສິດດັ່ງກ່າວໃນນາມຜູ້ມອບສໍາປະທານ ແລະ ສິດດັ່ງກ່າວກໍຈະມີເງື່ອນໄຂຜູກມັດກັບສັນຍາສໍາປະທານ.

ຜູ້ຮັບສໍາປະທານມີໜ້າທີ່ບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະລະບົບສາຍສົ່ງ. ຖ້າຫາກວ່າຂອບນິຕິກຳ ກຳນົດວ່າຜູ້ຖືທະບຽນເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບລະບົບປ່ອຍໄຟຟ້າ ແລະ ດຸ່ນດ່ຽງກະແສໄຟຟ້າ, ຜູ້ຮັບສໍາປະທານຈະຕ້ອງຮັບໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວ. ຖ້າຫາກວ່າຂອບນິຕິກຳ ກຳນົດໃຫ້ເປັນພາກສ່ວນອື່ນປະຕິບັດໜ້າທີ່ນີ້, ຈະຕ້ອງເປັນພາກສ່ວນທີ່ມີທະບຽນຊັດເຈນໃນການບໍລິຫານລະບົບສາຍສົ່ງ. ໃນນີ້ ຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ບໍລິຫານລະບົບສາຍສົ່ງ ບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ດຽວກັນກັບການພັດທະນາ ແລະ ບຸລະນະລະບົບສາຍສົ່ງ ເນື່ອງຈາກວ່າລັດຖະບານຖືເອົາໜ້າທີ່ບໍລິຫານ ເປັນໜ້າທີ່ສໍາຄັນ ແລະ ເປັນບັນຫາທີ່ລະອຽດອ່ອນ.

ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ ຈະເກັບຄ່າຕອບແທນຈາກການບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະລະບົບສາຍສົ່ງຈາກລາຄາບໍລິການສາຍສົ່ງ. ຜູ້ຮັບສໍາປະທານນຳເອົາທຶນດັ່ງກ່າວມາຍົກລະດັບ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງ ໂດຍນຳໃຊ້ການກູ້ຢືມເງິນ ແລະ ການສົມທົບທຶນຂອງຜູ້ຖືຮຸ້ນ.

ຜູ້ຖືຮຸ້ນຈະປະກອບທຶນໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ ຫຼື ຫັກອອກຈາກລາຍຮັບຂອງການບໍລິການສາຍສົ່ງຂອງຜູ້ຮັບສໍາປະທານ. ຜູ້ຮັບສໍາປະທານຈະລະດົມທຶນໂດຍຜ່ານການກູ້ຢືມເງິນຈາກຜູ້ປ່ອຍເງິນກູ້ ຫຼື ຂາຍພັນທະບັດ ຫຼື ຂາຍຮຸ້ນສ່ວນ. ຄວາມສາມາດຂອງຜູ້ຮັບສໍາປະທານໃນການລະດົມທຶນໃນຮູບແບບຂອງໜີ້ສິນ ຫຼື ຮຸ້ນສ່ວນ ຈະຂຶ້ນກັບຫຼາຍປັດໄຈ. ໃນນັ້ນ ມີປັດໄຈສໍາຄັນ ຄື:

- ມີການຄວບຄຸມຜູ້ຮັບສໍາປະທານແນວໃດ;
- ມີການຈັດສັນການຊໍາລະງວດສຸດທ້າຍ (ເງິນທີ່ຊໍາລະພາຍຫຼັງໝົດໄລຍະການສໍາປະທານ ທີ່ກົງກັບສັດສ່ວນການລົງທຶນທີ່ບໍ່ກວມເອົາຄ່າເສື່ອມມູນຄ່າຂອງຜູ້ຮັບສໍາປະທານ) ແນວໃດ; ແລະ
- ມີການຈັດສັນຄວາມສ່ຽງແນວໃດ.

ການສໍາປະທານ ພາກທີ 2

ຂໍ້ກຳນົດໃນການຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດ: ສະຫຼຸບໂດຍຫຍໍ້

ບັນຫາຫຼັກທີ່ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດຕ້ອງແກ້ໄຂຄືການຮັບປະກັນໃນການປົກປ້ອງຜູ້ຊົມໃຊ້ ແລະ ຫຼີກລ່ຽງໃຫ້ມີການຜຸກຂາດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີການກຳນົດລາຄາທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ, ພ້ອມທັງເປັນການຮັບປະກັນກັບນັກລົງທຶນວ່າການລົງທຶນຈະໄດ້ຮັບຄ່າຕອບແທນ ແລະ ຖືກປົກປ້ອງຈາກເຫດການທີ່ເຮັດໃຫ້ຄ່າຕອບແທນດັ່ງກ່າວຫຼຸດລົງ.

ຕາມຫຼັກການທົ່ວໄປ ຂອບນິຕິກຳທີ່ຄຸ້ມຄອງຂະແໜງໄຟຟ້າ ຈະກຳນົດໃຫ້ມີການແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ຄວບຄຸມອິດສະຫຼະ - ຊຶ່ງເປັນອົງກອນອິດສະຫຼະ ທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການຄວບຄຸມເສດຖະກິດ ແລະ ເຕັກນິກ.

ເຖິງວ່າລັດຖະບານຈະກຳນົດນະໂຍບາຍສະເພາະຂອງຂະແໜງກໍຕາມ ແຕ່ຜູ້ຄວບຄຸມຈະມີໜ້າທີ່ຮັບປະກັນ ປະສິດທິພາບ, ຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທໍາ ໃນການຄຸ້ມຄອງຂະແໜງໄຟຟ້າ ແລະ ມີສິດໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນຢ່າງເຕັມສ່ວນ ເພື່ອສ້າງຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ນັກລົງທຶນ ແລະ ຜູ້ຊົມໃຊ້.

ດັ່ງທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີຜ່ານມາຂອງບົດນີ້, ໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ຄວບຄຸມໃນໂຄງການພັດທະນາລະບົບສາຍສົ່ງແບບອິດສະຫຼະ ຈະມີພຽງການຄົ້ນຄວ້າໂຄງການກ່ອນປິດບັນຊີ, ການອອກທະບຽນໃຫ້ໂຄງການ ແລະ ຮັບປະກັນວ່າໂຄງການປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂ ແລະ ມາດຕະຖານທີ່ໄດ້ວາງອອກ. ໃນກົງກັນຂ້າມ, ຜູ້ຄວບຄຸມຂະແໜງໄຟຟ້າ ທີ່ມີການສຳປະທານແບບຮັບເໝົາຈະມີໜ້າທີ່ຫຼາຍຂຶ້ນ.

ການສຳປະທານແບບຮັບເໝົາເປັນກົນໄກທີ່ມີຄວາມຊັບຊ້ອນ. ຜູ້ຮັບສຳປະທານມີໜ້າທີ່ບໍລິຫານ, ບຸລະນະ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍເຄືອຂ່າຍ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຊົມໃຊ້ ໃນເຂດສຳປະທານ ໃນໄລຍະຍາວ. ຕົ້ນທຶນທີ່ຕິດພັນກັບການສຳປະທານນີ້ (ຄ່າບໍລິຫານ, ການລົງທຶນ ແລະ ການສະໜອງທຶນ) ມີການປ່ຽນແປງຕາມໄລຍະ ແລະ ຕ້ອງມີການດັດແກ້ລາຄາ ເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສະພາບການປ່ຽນແປງ.

ບົດແນະນຳກຳນົດລາຄາຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນ ໃນເວລາທີ່ບໍລິສັດລົງທຶນໃນເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງ ແລະ ຜູ້ຄວບຄຸມຈະມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການນຳໃຊ້ບົດແນະນຳດັ່ງກ່າວ, ອະນຸມັດຄ່າບໍລິຫານ ແລະ ແຜນການລົງທຶນ ແລະ ຕິດຕາມການປະຕິບັດການຂອງລະບົບສາຍສົ່ງ. ການເປັນຜູ້ຄວບຄຸມອິດສະຫຼະ ແລະ ການມີສິດດັ່ງກ່າວ ສົ່ງຜົນໃຫ້ຜູ້ຄວບຄຸມມີອຳນາດໃນການດັດແກ້ບົດແນະນຳການກຳນົດລາຄາໄດ້ທຸກເມື່ອ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍ.

ຄວາມສ່ຽງທີ່ຕິດພັນກັບສິດຂອງຜູ້ຄວບຄຸມ ແລະ ປະສົມການຂອງຜູ້ຄວບຄຸມເປັນປັດໄຈທີ່ສຳຄັນສຳລັບການຕັດສິນໃຈຂອງນັກລົງທຶນວ່າຈະສາມາດສະໜອງທຶນສຳລັບການສຳປະທານສາຍສົ່ງໄດ້ ຫຼື ບໍ່, ແລະ ໃນກໍລະນີທີ່ສະໜອງທຶນໄດ້, ຈະມີການຄິດໄລ່ຄ່າຄວາມສ່ຽງເຂົ້າໃນລາຄາແນວໃດ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ຈຶ່ງມີການສ້າງສັນຍາສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານ ສຳລັບການສຳປະທານສາຍສົ່ງແບບຮັບເໝົາ ຊຶ່ງປະກອບມີການດັດແກ້ມາດຕາທີ່ກຳນົດວ່າ (1) ຜູ້ຄວບຄຸມດັດແກ້ບົດແນະນຳການຄິດໄລ່ລາຄາ ບໍ່ນຳໃຊ້ບົດແນະນຳ ຫຼື ມີການຕັດສິນໃຈທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບບົດແນະນຳການຄິດໄລ່ລາຄາ, ແລະ (2) ການກະທຳ (ຫຼື ການບໍ່ກະທຳ) ຂອງຜູ້ຄວບຄຸມນຳໄປສູ່ການຫຼຸດລົງຂອງລາຍຮັບຂອງຜູ້ຮັບສຳປະທານ ແລະ ການເພີ່ມຕົ້ນທຶນທີ່ຜູ້ຮັບສຳປະທານຕ້ອງຈ່າຍ ໂດຍບໍ່ໄດ້ມອບໂອກາດໃຫ້ຜູ້ຮັບສຳປະທານຟື້ນໂຕຈາກການການເພີ່ມຕົ້ນທຶນດັ່ງກ່າວ. ໃນກໍລະນີນີ້, ປະເທດເຈົ້າພາບຈະຊຳລະຄ່າຊົດເຊີຍໃຫ້ຜູ້ຮັບສຳປະທານ. ການຊົດເຊີຍນີ້ ອາດເປັນໃນຮູບແບບຂອງການຊຳລະຄັ້ງດຽວ ຫຼື ການຊຳລະເງິນອຸດໜູນໃຫ້ຜູ້ຮັບສຳປະທານ ອີງຕາມປະເພດຂອງການກະທຳດັ່ງກ່າວ.

ຂອບນິຕິກຳທີ່ນຳໃຊ້ ເພື່ອຄວບຄຸມເຄືອຂ່າຍອຸດສາຫະກຳສາມາດຈັດເປັນສອງຮູບແບບ ຄື: ຄ່າບໍລິການ ແລະ ການຄວບຄຸມຕາມຜົນງານ. ເຖິງແມ່ນວ່າມີຫຼາຍຮູບການທີ່ຄ້າຍຄຽງກັນ ສຳລັບຂັ້ນຕອນການຄວບຄຸມນີ້ ແຕ່ກໍມີຈຸດແຕກຕ່າງທີ່ຕ້ອງເນັ້ນໃຫ້ເຫັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.

ການຄວບຄຸມຄ່າບໍລິການ

ການຄວບຄຸມຄ່າບໍລິການເປັນຮູບແບບທີ່ຖືກພັດທະນາຂຶ້ນທີ່ ສະຫະລັດອາເມລິກາ ໃນຕົ້ນສັດຕະວັດທີ XX. ບາດກ້າວທຳອິດຂອງການກຳນົດລາຄາ ໂດຍນຳໃຊ້ການຄວບຄຸມຄ່າບໍລິການນີ້ ແມ່ນແຜນຄວາມຕ້ອງການລາຍຮັບປະຈຳປີ ສຳລັບພາກສ່ວນທີ່ໄດ້ຮັບການຄວບຄຸມ.

ແຜນຄວາມຕ້ອງການລາຍຮັບປະຈຳປີແມ່ນຈຳນວນເງິນທັງໝົດທີ່ບໍລິສັດຕ້ອງລະດົມພາຍໃນປີໜຶ່ງ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ມີການຄືນທຶນ ແລະ ສ້າງລາຍຮັບທີ່ເໝາະສົມເມື່ອທຽບໃສ່ການລົງທຶນ. ສູດຟື້ນຖານສຳລັບການຄິດສ້າງແຜນຄວາມຕ້ອງການລາຍຮັບປະຈຳປີ ມີດັ່ງນີ້:

$$ARR_y = (\text{RateBase}_y \times WACC_y) + \text{Depreciation}_y + \text{O\&M}_y + \text{Tax}_y$$

ARR_y ໝາຍເຖິງລາຍຮັບທີ່ຕ້ອງການສຳລັບປີ 'y';

RateBase _y	ໝາຍເຖິງມູນຄ່າຊັບສິນທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນໃນການສະໜອງບໍລິການ ແລະ ຖືກນໍາໃຊ້ໃນຈຸດປະສົງນັ້ນສໍາລັບປີ 'y';
WACC _y	ໝາຍເຖິງຄ່າສະເລ່ຍຕົ້ນທຶນ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຈາກຜູ້ຄວບຄຸມໃນປີ 'y';
Depreciation _y	ໝາຍເຖິງການເສື່ອມມູນຄ່າທີ່ຈະຖືກຍອມຮັບໃນປີ 'y';
O&M _y	ໝາຍເຖິງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຜູ້ຄຸ້ມຄອງໂຄງການຈະຕ້ອງຊໍາລະໃນການບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະຊັບສິນ ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ຕາມອັດຕາພື້ນຖານ ຫຼື ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຕ້ອງຊໍາລະໃນການສະໜອງບໍລິການໃນປີ 'y'; ແລະ
Tax _y	ໝາຍເຖິງພາສີທຸກຊະນິດທີ່ຕ້ອງຊໍາລະໃນປີ 'y', ລວມເຖິງອາກອນມູນຄ່າເພີ່ມ, ອາກອນກຳໄລ ແລະ ອາກອນອື່ນໆ.

ຄ່າສັບຕ່າງໄດ້ມີການອະທິບາຍເພີ່ມຕື່ມດັ່ງລຸ່ມນີ້.

ອັດຕາພື້ນຖານ

ຕາມຫຼັກການທົ່ວໄປ, ຫຼື ໃນກໍລະນີຂອງການຄວບຄຸມລາຄາບໍລິການ, ອັດຕາພື້ນຖານ ແມ່ນການຄິດໄລ່ການສະສົມມູນຄ່າຊັບສິນລົບ ໃຫ້ການເສື່ອມມູນຄ່າທີ່ໄດ້ຖືກສະສົມນັບແຕ່ມື້ທີ່ນໍາໃຊ້ຊັບສິນ ໂດຍນໍາໃຊ້ຫຼັກການເສື່ອມມູນຄ່າແບບຄົງທີ່.

ຕົ້ນທຶນສະເລ່ຍ

ຕົ້ນທຶນສະເລ່ຍສາມາດຄິດໄລ່ ຕາມຫຼັກການດັ່ງນີ້:

- ອັນດັບທີໜຶ່ງ, ຜູ້ຄວບຄຸມກຳນົດເປົ້າໝາຍອັດຕາສ່ວນໜີ້ສິນຕໍ່ຮຸ້ນສ່ວນ ຊຶ່ງສາມາດຂຽນເປັນ X%:Y%, ເມື່ອສະແດງອອກໃນຮູບແບບນີ້ X ໝາຍເຖິງໜີ້ສິນຫານໃຫ້ທຶນທັງໝົດ (ໜີ້ສິນ ແລະ ຮຸ້ນສ່ວນ) ແລະ Y ໝາຍເຖິງຮຸ້ນສ່ວນຫານໃຫ້ທຶນທັງໝົດ.
- ອັນດັບທີສອງ, ຜູ້ຄວບຄຸມຄິດໄລ່ມູນຄ່າຮຸ້ນສ່ວນຂອງໂຄງການ ຊຶ່ງສາມາດຄິດໄລ່ໂດຍນໍາໃຊ້ຮູບແບບການປະເມີນລາຄາຊັບສິນທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງສາຍພົວພັນ ລະຫວ່າງຄວາມສ່ຽງໃນການລົງທຶນ ແລະ ການຄາດຄະເນລາຍຮັບ. ຮູບແບບເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການກຳນົດອັດຕາລາຍຮັບທີ່ບໍ່ມີຄວາມສ່ຽງ ແລະ ເພີ່ມລາຄາຄວາມສ່ຽງ (ອີງຕາມສະພາບຄວາມສ່ຽງໃນການລົງທຶນໃນຂະແໜງ, ຊຶ່ງເປັນການວັດແທກຄວາມເໝັ້ນຄົງຂອງການລົງທຶນໃນຂະແໜງໃດໜຶ່ງ ຕໍ່ການເໝັ້ນຄົງຂອງການລົງທຶນໂດຍທົ່ວໄປ) ແລະ, ສໍາລັບການລົງທຶນທີ່ບໍ່ເປັນເງິນສົດ (ການລົງທຶນໂຄງການເອກະຊົນ ກົງກັນຂ້າມກັບການລົງທຶນຂອງລັດ) ຄ່າການລົງທຶນເປັນເງິນສົດ, ເພື່ອຄາດຄະເນລາຍຮັບທີ່ການລົງທຶນຕ້ອງສ້າງ ເພື່ອເປັນແຮງຈູງໃຈໃຫ້ນັກລົງທຶນເຂົ້າມາລົງທຶນໃນຂະແໜງດັ່ງກ່າວ.
- ອັນດັບທີສາມ, ຜູ້ຄວບຄຸມຄິດໄລ່ຄ່າໜີ້ສິນສໍາລັບໂຄງການ ຊຶ່ງສາມາດກຳນົດຜ່ານການຄິດໄລ່ຕົ້ນທຶນສໍາລັບໂຄງການທີ່ໃກ້ຄຽງ ຫຼື ມູນຄ່າໜີ້ສິນສໍາລັບຜູ້ກູ້ຢືມເງິນຈໍານວນຫຼາຍທົ່ວໄປ ຜ່ານການສົມທຽບລາຄາພັນທະບັດ (ຕົວຢ່າງ).
- ອັນດັບສຸດທ້າຍ ແມ່ນການຄິດໄລ່ຄ່າຮຸ້ນສ່ວນ ແລະ ໜີ້ສິນ ເພື່ອກຳນົດຄ່າຕົ້ນທຶນສະເລ່ຍ.

ຂັ້ນຕອນທີ່ໄດ້ອະທິບາຍຂ້າງເທິງ ຖືກນໍາໃຊ້ຢ່າງເປັນປະຈໍາໃນຕະຫຼາດທີ່ພັດທະນາແລ້ວ ແລະ ມີປະຫວັດໃນການອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນ ເຊັ່ນ: ທະວີບອາເມລິກາເໜືອ, ເອີຣົບຕະເວັນຕົກ, ອົດສະຕຣາລີ ແລະ ນິວຊີແລນ ເປັນຕົ້ນ. ນິຕິກຳຕ່າງ ເຊັ່ນ: ກົດໝາຍ, ລະບຽບ ແລະ ມາດຕະຖານຕ່າງໆ ທີ່ຈໍາເປັນໃນການມອບສິດໃນການຄວບຄຸມ ຕໍ່ໄປນີ້ເອີ້ນລວມກັນວ່າ ລະບຽບຄວບຄຸມ. ໃນບັນດາປະເທດນີ້, ໄດ້ມີການພັດທະນາລະບຽບຄວບຄຸມ ໃຫ້ມີສະຖຽນລະພາບ ເປັນເວລາ 100 ກວ່າປີ. ໃນຕະຫຼາດທີ່ມີການມອບສໍາປະທານແບບຮັບເໝົາເປັນຄັ້ງທໍາອິດ (ເຊັ່ນ ປະເທດໃນ

ຕະຫຼາດທີ່ເຕີບໂຕໄວ) ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ສູງທີ່ນັກລົງທຶນ ແລະ ຜູ້ປ່ອຍເງິນກູ້ບໍ່ສາມາດຮັບແບບຄວາມສ່ຽງ ຈາກການມອບສິດໃຫ້ຜູ້ຄວບຄຸມ ຫາກບໍ່ມີປະຫວັດ ແລະ ປະສິບການຂອງຕະຫຼາດທີ່ພັດທະນາແລ້ວ. ນອກຈາກນີ້ ກໍ່ມີບັນຫາສະຫຼັບສັບຊ້ອນທີ່ເກີດຈາກສະພາບຄ່ອງທີ່ມີຈຳນວນຈຳກັດໃນຕະຫຼາດເງິນກູ້. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ປະເທດທີ່ຕ້ອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການສຳປະທານແບບຮັບເໝົາຈະຕ້ອງຊອກຫາວິທີຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງດັ່ງກ່າວ ເພື່ອດຶງດູດການລົງທຶນ.

ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງດັ່ງກ່າວ ອາດນຳໃຊ້ມາດຕະການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ (1) ອະນຸມັດໃຫ້ບໍລິສັດປະມຸນໂດຍນຳໃຊ້ຮຸ້ນສ່ວນທີ່ຈະຢູ່ໃນລະດັບຄົງທີ່ຕະຫຼອດໄລຍະການສຳປະທານ, (2) ອະນຸມັດ ໃຫ້ຜູ້ຮັບສຳປະທານຂ້າມຜ່ານຕົ້ນທຶນໜີ້ສິນຕົວຈິງຂອງໂຄງການ (ກົງກັນຂ້າມກັບຜູ້ຄວບຄຸມທີ່ເປັນຜູ້ກຳນົດ ແລະ ຄາດຄະແນນລາຍຮັບ). ສອງມາດຕະການນີ້ ເປັນພຽງຕົວຢ່າງສຳລັບການປ່ຽນແປງ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງ ທີ່ນັກລົງທຶນ ແລະ ຜູ້ກູ້ເງິນຕ້ອງແບກຮັບ, ແຕ່ອາດຕ້ອງມີມາດຕະການເພີ່ມຕື່ມ.

ການເສື່ອມມູນຄ່າ

ອັດຕາເສື່ອມມູນຄ່າແມ່ນຄິດໄລ່ໂດຍການນຳໃຊ້ວິທີປະເມີນການເສື່ອມມູນຄ່າ ທີ່ຜູ້ຄວບຄຸມຂອງຂະແໜງໃດໜຶ່ງເປັນຜູ້ກຳນົດ ສຳລັບຊັບສິນທີ່ຖືເປັນພື້ນຖານ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ຈະມີການນຳໃຊ້ຫຼັກການເສື່ອມມູນຄ່າແບບຄົງທີ່ ເພື່ອຄິດໄລ່ແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີ. ຕົວຢ່າງ: ສຳລັບຊັບສິນທີ່ມີອາຍຸການນຳໃຊ້ຍາວ ເຊັ່ນ ໜີ້ແປງ, ຜູ້ຄວບຄຸມອາດກຳນົດໄລຍະການເສື່ອມມູນຄ່າເປັນເວລາ 30 ປີ. ໃນກໍລະນີນີ້ ຜູ້ຄຸ້ມຄອງຈະຕ້ອງຍອມຮັບອັດຕາການເສື່ອມມູນຄ່າເທົ່າກັບ 3.33% ຕໍ່ປີ ຕະຫຼອດໄລຍະ 30 ປີ ນັບແຕ່ວັນທີ່ໄດ້ຮັບຊັບສິນດັ່ງກ່າວ. ສຳລັບຊັບສິນຂອງໂຄງການຈະຕ້ອງມີການບັນທຶກວັນທີ່ໄດ້ຮັບຊັບສິນ ແລະ ໄລຍະເວລາການເສື່ອມມູນຄ່າຂອງຊັບສິນນັ້ນ ເພື່ອສາມາດຄິດໄລ່ອັດຕາການເສື່ອມມູນຄ່າ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ທີ່ຜູ້ຄຸ້ມຄອງຕ້ອງຊຳລະສຳລັບການບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະ ອັດຕາພື້ນຖານ (ຊັບສິນທີ່ນຳໃຊ້ເພື່ອສະໜອງບໍລິການ) ແລະ ບໍລິຫານທຸລະກິດສາມາດຄິດໄລ່ໂດຍການທົບທວນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ພິຈາລະນາວ່າຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດັ່ງກ່າວສົມເຫດສົມຜົນ ຫຼື ບໍ່. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ໝາຍເຖິງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕົວຈິງ ທີ່ໄດ້ຄາດຄະເນລ່ວງໜ້າ ໂດຍພາກສ່ວນທີ່ມີຄວາມສາມາດ, ມີປະສິບການ, ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ມີຄວາມໝັ້ນຄົງດ້ານການເງິນ ທີ່ໄດ້ຄົ້ນຄວ້າບັນທຶກພື້ນຖານຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ມີເຈດຈຳນົງທີ່ດີ.

ເມື່ອທົບທວນບັນຫາຄືນໃໝ່ ອາດສາມາດເຂົ້າໃຈດີຂຶ້ນກ່ຽວກັບຄວາມເປັນມາຂອງສູດຄິດໄລ່ຂ້າງເທິງນີ້.

ອົງປະກອບ ($RateBase \times WACC$) ແມ່ນການຄິດໄລ່ຄ່າຕອບແທນຂອງການລົງທຶນ. ອົງປະກອບ $Depreciation_y$ ແມ່ນການຄິດໄລ່ຄ່າຕອບແທນຂອງການລົງທຶນ. ອົງປະກອບ $O\&M_y$ and Tax_y ແມ່ນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຜູ້ຄຸ້ມຄອງໂຄງການຕ້ອງຊຳລະ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າຄ່າຕອບແທນຂອງການລົງທຶນ ມາຈາກອົງປະກອບ ($RateBase_y \times WACC_y$).

ຈັດສັນແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີສຳລັບຜູ້ຊົມໃຊ້

ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ສ້າງແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີ, ຈະຕ້ອງໄດ້ມີການຈັດສັນລາຍຮັບດັ່ງກ່າວໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊົມໃຊ້ ໃນຮູບແບບຂອງລາຄາໄຟຟ້າ ຊຶ່ງແມ່ນຝ່າຍກະຈາຍໄຟຟ້າເປັນຜູ້ເກັບ ແລະ ຊຳລະຕໍ່ໃຫ້ຜູ້ຮັບສຳປະທານສາຍສົ່ງ ພາຍໃຕ້ສັນຍາບໍລິການສາຍສົ່ງ ຫຼື ສັນຍາອື່ນໆ ທີ່ໃກ້ຄຽງ. ແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີ ຖືກຈັດສັນໃຫ້ຜູ້ຊົມໃຊ້ໃນຮູບແບບຂອງບໍລິການທີ່ສະໜອງໃຫ້ຜູ້ຊົມໃຊ້ (ບໍລິມາດໄຟຟ້າທີ່ຊົມໃຊ້ ແລະ ສົ່ງຜ່ານສາຍສົ່ງ) ຫຼື ໃນບາງກໍລະນີແມ່ນການຄິດໄລ່ມູນຄ່າຊັບສິນທີ່ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອສະໜອງບໍລິການໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊົມໃຊ້ (ສຳລັບອັດຕາໄຟຟ້າທີ່ຖືກສົ່ງໃນຊ່ວງທີ່ມີການຊົມໃຊ້ສູງສຸດ). ໃນພາກປະຕິບັດຕົວຈິງ ຈະມີການແບ່ງແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີອອກເປັນພາກກະແສໄຟຟ້າ ແລະ ລາຄາ ໂດຍນຳໃຊ້ຮູບແບບດັ່ງກ່າວຢ່າງປະສົມປະສານ.

ໃນລະບົບຄວບຄຸມລາຄາບໍລິການ, ຜູ້ຄຸ້ມຄອງໂຄງການສະເໜີຂໍປ່ຽນລາຄາ ໃນກໍລະນີທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການປ່ຽນລາຄາຕາມກະແສໄຟຟ້າທີ່ສົ່ງຜ່ານສາຍສົ່ງ. ໃນນີ້, ຈະມີການນຳໃຊ້ລາຄາເກົ່າ ຈົນກວ່າຈະມີການອອກແຈ້ງການໂດຍຜູ້ຄວບຄຸມ ເພື່ອແຈ້ງ

ການອະນຸມັດໃຫ້ຜູ້ຄຸ້ມຄອງລາຄາປ່ຽນລາຄາ. ໃນພາກປະຕິບັດຕົວຈິງເຫັນວ່າຂັ້ນຕອນດັ່ງກ່າວໃຊ້ເວລາດົນ ແລະ ຈະດຳເນີນໜຶ່ງຄັ້ງຕໍ່ປີ.

ການຄວບຄຸມຕາມການປະຕິບັດຕົວຈິງ

ຮູບແບບຂອງການຄວບຄຸມລາຄາບໍລິການ ອາດສຸ່ມສ່ຽງຕໍ່ບາງບັນຫາທີ່ຕິດພັນກັບການຂາດຂໍ້ມູນ. ໃນກໍລະນີນີ້ ການຂາດຂໍ້ມູນໝາຍເຖິງພາກສ່ວນຄຸ້ມຄອງໂຄງການຈະມີຂໍ້ມູນທີ່ໃໝ່ກວ່າ ແລະ ລະອຽດກວ່າ ກ່ຽວກັບທຸລະກິດຂອງຕົນ ເມື່ອທຽບໃສ່ຜູ້ຄວບຄຸມ. ບໍລິສັດອາດນຳເອົາການຂາດຂໍ້ມູນນີ້ ເພື່ອຊອກຫາວິທີສ້າງລາຍຮັບຫຼາຍກວ່າຈຳນວນທີ່ຕົນຄວນຮັບ.

ການຄວບຄຸມຕາມການປະຕິບັດຕົວຈິງ ຈະແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວ ແລະ ບັນຫາທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ໂດຍການສ້າງແຮງຈູງໃຈໃຫ້ຜູ້ຄຸ້ມຄອງ ເພີ່ມປະສິດທິພາບຂອງຕົນ ໃຫ້ສູງກວ່າຄາດໝາຍຂອງຜູ້ຄວບຄຸມ. ໃນນີ້, ຜູ້ຄຸ້ມຄອງສາມາດສ້າງແຜນລາຍຮັບທີ່ມີໄລຍະຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງປີ. ໄລຍະດັ່ງກ່າວເອີ້ນວ່າໄລຍະຕິດຕາມ. ໄລຍະຕິດຕາມ ໂດຍທົ່ວໄປຈະມີ ສາມເຖິງເຈັດປີ. ໃນນີ້, ຜູ້ຄວບຄຸມຈະກຳນົດແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີ ສຳລັບແຕ່ລະປີພາຍໃນໄລຍະຕິດຕາມລ່ວງໜ້າ. ຖ້າຫາກວ່າຜູ້ຄຸ້ມຄອງໂຄງການມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຕໍ່າກວ່າຈຳນວນທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸມັດຈາກຜູ້ຄວບຄຸມ, ຜູ້ຄຸ້ມຄອງສາມາດຮັກສາສ່ວນຕ່າງນັ້ນໄວ້ໄດ້, ແຕ່ກໍຈະເປັນການສະແດງໃຫ້ຜູ້ຄວບຄຸມເຫັນວ່າ ຜູ້ຄຸ້ມຄອງສາມາດປະຕິບັດວຽກງານດ້ວຍປະສິດທິພາບທີ່ສູງກວ່າເກົ່າ ຊຶ່ງຈະນຳໄປສູ່ການຍົກມາດຕະຖານ ໃນການອະນຸມັດແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີງວດຕໍ່ໄປ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຖ້າຫາກວ່າ ຜູ້ຄຸ້ມຄອງໂຄງການມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ສູງກວ່າຈຳນວນທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸມັດຈາກຜູ້ຄວບຄຸມ, ລາຍຮັບຂອງຜູ້ຄຸ້ມຄອງກໍຈະຫຼຸດລົງ. ການດຳເນີນໃນຮູບແບບ ເປັນການບົບບັງຄັບໃຫ້ຜູ້ຄຸ້ມຄອງແຂ່ງຂັນກັບໂຕເອງ ແລະ ເປັນການມອບຄ່າຕອບແທນໃນກໍລະນີທີ່ປະຕິບັດວຽກງານໄດ້ເກີນຄາດໝາຍ.

ລະບຽບການທີ່ນຳໃຊ້ການຄວບຄຸມຕາມການປະຕິບັດຕົວຈິງອາດປະກອບມີຂັ້ນຕອນດັ່ງນີ້:

1. ແຜນທຸລະກິດ

ຜູ້ຄຸ້ມຄອງໂຄງການນຳສິ່ງແຜນທຸລະກິດ ໃຫ້ຜູ້ຄວບຄຸມ ຊຶ່ງມີລັກສະນະດັ່ງນີ້:

- ກຳນົດເປົ້າໝາຍທີ່ຕົນຈະບັນລຸພາຍໃນໄລຍະຕິດຕາມ (ລວມເຖິງການບໍລິການສິ່ງໄຟຟ້າທີ່ປອດໄພ, ໄວ້ໃຈໄດ້ ແລະ ມີປະສິດທິພາບ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊົມໃຊ້ທີ່ມີຢູ່ ແລະ ເຊື່ອມເຂົ້າກັບຜູ້ຊົມໃຊ້ໃໝ່ໃຫ້ທັນເວລາ, ເສີມຂະຫຍາຍເຄືອຂ່າຍຕາມຄວາມຈຳເປັນ, ປັບປຸງສະພາບແວດລ້ອມ, ຄວາມປອດໄພ ແລະ ອື່ນໆ);
- ທົບທວນຄ່າເຫັນຂອງພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນຂະບວນການປຶກສາຫາລື ທີ່ຈັດຂຶ້ນໂດຍຜູ້ຄຸ້ມຄອງໂຄງການ; ແລະ
- ມີແຜນລາຍຈ່າຍທີ່ຈຳເປັນໃນການບັນລຸເປົ້າໝາຍ.

2. ຖານຊັບສິນ

- ຜູ້ຄວບຄຸມເປັນຜູ້ກຳນົດຖານຊັບສິນ (ຖານລາຄາ) ໃນປີທຳອິດຂອງໄລຍະຕິດຕາມ. ການສ້າງຖານຊັບສິນດຳເນີນໂດຍການມອບໃຫ້ພາກເອກະຊົນເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມ ຫຼື ການມອບສຳປະທານ (ອີງຕາມປະເພດຂອງການສຳປະທານ). ຖານດັ່ງກ່າວ ຈະໄດ້ຮັບ (1) ການເສີມຂະຍາຍ ຈາກການລົງທຶນຂອງຜູ້ຄຸ້ມຄອງ, ແລະ (2) ຫຼຸດລົງຜ່ານການເສື່ອມມູນຄ່າ. ພາຍຫຼັງໄລຍະຕິດຕາມສິ້ນສຸດລົງ ຈະມີການໂອນຖານຊັບສິນນີ້ໄປໄລຍະຕໍ່ໄປ.

3. ຕົ້ນທຶນສະເລ່ຍ, ການບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະ ແລະ ພາສີອາກອນ

ຜູ້ຄວບຄຸມກຳນົດຕົ້ນທຶນສະເລ່ຍ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຜູ້ຄຸ້ມຄອງໂຄງການຈະຕ້ອງຊຳລະໃນການບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະຖານຊັບສິນ ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຕິດພັນກັບການປະຕິບັດພັນທະດ້ານພາສີອາກອນຕ່າງໆ.

4. ແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີ

ຜູ້ຄວບຄຸມກຳນົດແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີສຳລັບແຕ່ລະປີໃນໄລຍະຕິດຕາມ ໂດຍການຄຸນມູນຄ່າຊັບສິນຂອງປີຜ່ານມາກັບຕົ້ນທຶນສະເລ່ຍ ແລະ ເພີ່ມຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຜູ້ຄຸ້ມຄອງໂຄງການຈະຕ້ອງຊຳລະໃນການບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະຖານຊັບສິນ ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ແລະ ແຜນຊຳລະພາສີອາກອນ. ລາຄາຊັບສິນຂອງແຕ່ລະປີ ແມ່ນອີງຕາມລາຄາຊັບສິນຂອງປີນັ້ນ, ການເສື່ອມມູນຄ່າ ແລະ ການລົງທຶນ ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸມັດໂດຍຜູ້ຄວບຄຸມ ດັ່ງທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນແຜນທຸລະກິດ.

5. ລາຄາ

ແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີ ຈະເປັນບ່ອນອີງໃນການກຳນົດລາຄາ ແລະ ຄ່າບໍລິການຕາມຫຼັກການທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນພາກກ່ຽວກັບການຄວບຄຸມລາຄາບໍລິຫານ.

6. ການເໜັງຕີງຂອງລາຄາ

ລາຄາຈະມີການເໜັງຕີງໃນແຕ່ລະປີ ຊຶ່ງຈະເປັນການເພີ່ມ (ຫຼື ຫຼຸດ) ລາຄາຢ່າງຕໍ່ເໜືອໃນໄລຍະຕິດຕາມ. ການເໜັງຕີງນີ້ຈະກວມເອົາການປ່ຽນແປງຕາມສະພາບເງິນເຟີ້ ແລະ ການປ່ຽນແປງຂອງອັດຕາແລກປ່ຽນ

7. ສະພາບເງິນເຟີ້ ແລະ ການປ່ຽນແປງຂອງອັດຕາແລກປ່ຽນ

ການຄາດຄະເນອັດຕາເງິນເຟີ້ ແລະ ການປ່ຽນແປງຂອງອັດຕາແລກປ່ຽນຈະຖືກປ່ຽນໂດຍອັດຕາເງິນເຟີ້ ແລະ ອັດຕາແລກປ່ຽນຕົວຈິງໃນລະຫວ່າງການດັດແກ້ລາຄາໃນໄລຍະຕິດຕາມ. ການນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນຕົວຈິງມີຄວາມສຳຄັນ ເນື່ອງຈາກວ່າ ຄວາມສ່ຽງທີ່ຕິດພັນກັບອັດຕາແລກປ່ຽນ ເປັນສິ່ງທ້າທາຍສຳລັບນັກລົງທຶນໃນທະວີບອາຟຣິກາ ທີ່ມີການເກັບຄ່າໄຟຟ້າເປັນສະກຸນເງິນທ້ອງຖິ່ນ ແຕ່ການສະໜອງທຶນເປັນສະກຸນເງິນຂອງປະເທດທີ່ມີສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານການເງິນ.

ທາງເລືອກສຳລັບການສ້າງຖານຊັບສິນ

ໃນຫຼາຍໆປະເທດທີ່ນຳໃຊ້ລະບົບກຳນົດລາຄາຕາມການປະຕິບັດຕົວຈິງ ຈະມີການສ້າງຖານຊັບສິນ ໂດຍການຫັກຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕົວຈິງ ອອກຈາກອັດຕາເສື່ອມມູນຄ່າສະສົມ ດັ່ງທີ່ຄິດໄລ່ໃນລະບົບຄວບຄຸມລາຄາບໍລິການ. ໃນລະບົບອື່ນ ຈະມີການປະເມີນລາຄາຄືນໃໝ່ຫຼັງໄລຍະຕິດຕາມສິ້ນສຸດລົງ ເພື່ອຄຳນວນອັດຕາເງິນເຟີ້ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນໄລຍະຜ່ານມາ. ໃນລະບົບເຫຼົ່ານີ້ ຈະມີການຄິດໄລ່ຕົ້ນທຶນສະເລ່ຍຕາມສະພາບຕົວຈິງ, ໝາຍຄວາມວ່າຈະບໍ່ມີຕົວປ່ຽນທີ່ເປັນການຄາດຄະເນສະພາບເງິນເຟີ້. ໃນລະບົບອື່ນຈະມີການດັດແກ້ຖານຊັບສິນພາຍຫຼັງໄລຍະຕິດຕາມສິ້ນສຸດລົງ ໂດຍອີງຕາມການຄາດຄະເນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສຳລັບອາຄານທີ່ໄດ້ກໍ່ສ້າງໃນຊ່ວງເລີ່ມຕົ້ນຂອງໄລຍະຕິດຕາມ ແລະ ດັດແກ້ຕາມສະພາບຕົວຈິງຂອງອາຄານ.

ໃນກໍລະນີຂອງການສຳປະທານໂຄງການທີ່ຢູ່ໃນຕະຫຼາດທີ່ເຕີບໂຕໄວ, ການສ້າງຖານຊັບສິນ ໂດຍອີງຕາມຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕົວຈິງໃນໄລຍະນັ້ນລົບໃຫ້ການເສື່ອມມູນຄ່າສະສົມ ຊຶ່ງຈະເປັນການຫຼີກລ່ຽງບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບລະບົບອື່ນ (ເພີ່ມມູນຄ່າຂອງຖານຊັບສິນ ຫຼື ປະເມີນຄືນໃໝ່ ອີງຕາມການຄາດຄະເນລາຄາການກໍ່ສ້າງ). ບັນຫາສຳຄັນ ແມ່ນນຳໃຊ້ທັງສອງລະບົບນີ້ສົ່ງຜົນໃຫ້ມີການເພີ່ມມູນຄ່າຖານຂໍ້ມູນຕາມເວລາ. ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາເຫັນໃນພາກກ່ຽວກັບການຊຳລະໄລຍະສິ້ນສຸດສຳປະທານ ແມ່ນມີການນຳໃຊ້ມູນຄ່າຖານຊັບສິນທີ່ບໍ່ກວມເອົາການເສື່ອມມູນຄ່າ ເພື່ອຄິດໄລ່ມູນຄ່າຊຳລະໄລຍະສິ້ນສຸດສຳປະທານ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ການເພີ່ມມູນຄ່າໃຫ້ຖານຊັບສິນ ຈະສົ່ງຜົນໃຫ້ຄ່າຊຳລະໄລຍະສິ້ນສຸດສຳປະທານເພີ່ມຂຶ້ນ. ອີກບັນຫາໜຶ່ງແມ່ນການຍົກລະດັບສິດຂອງຜູ້ຄວບຄຸມ ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ນັກລົງທຶນມີຄວາມສົນໃຈໜ້ອຍລົງ ແລະ ຄວາມເປັນເສດຖະກິດຂອງການສຳປະທານຫຼຸດລົງ.

ເຖິງວ່າຜູ້ຄວບຄຸມຈະມີເຈດຈຳນົງ ຫຼື ບໍ່ມີເຈດຈຳນົງ ໃນການລະບົບຄວບຄຸມລາຄາບໍລິການ ຫຼື ການຄວບຄຸມຕາມການປະຕິບັດຕົວຈິງກໍຕາມ, ຈະຕ້ອງໄດ້ລະບຸວິທີການທີ່ຖືກນຳໃຊ້ ໄວ້ໃນບົດແນະນຳການກຳນົດລາຄາໄຟຟ້າ. ສຳລັບ ບາງລະບົບອາດສາມາດຄັດຕິດບົດແນະນຳດັ່ງກ່າວ ເຂົ້າໃນສັນຍາສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານ ຫຼື ສັນຍາຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບາງລັດຖະບານ ບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ກົນໄກນີ້ ເນື່ອງຈາກວ່າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບລະບຽບການທີ່ຄຸ້ມຄອງຂະແໜງໄຟຟ້າ ເນື່ອງຈາກວ່າເປັນການຂີດຂວາງການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ຄວບຄຸມອິດສະຫຼະ. ໃນລະບົບດັ່ງກ່າວ, ຄວນມີການຮ່າງຂໍ້ຕົກລົງໂດຍຜູ້ຄວບຄຸມ ຫຼື ພາກສ່ວນອອກທະບຽນ ເພື່ອແຈ້ງກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ບົດແນະນຳການກຳນົດລາຄາໄຟຟ້າ. ສັນຍາສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານຄວນມີຂໍ້ກຳນົດກ່ຽວກັບການປັບປຸງກົດໝາຍ ທີ່ກຳນົດວ່າລັດຖະບານເຫັນດີຈ່າຍຄ່າຊົດເຊີຍໃຫ້ຜູ້ຮັບສຳປະທານໃນກໍລະນີດັ່ງນີ້: (1) ຜູ້ຄວບຄຸມດັດແກ້ບົດແນະນຳການຄິດໄລ່ລາຄາ ບໍ່ນຳໃຊ້ບົດແນະນຳ ຫຼື ມີການຕັດສິນໃຈທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບບົດແນະນຳການຄິດໄລ່ລາຄາ, ແລະ (2) ການກະທຳ (ຫຼື ການບໍ່ກະທຳ) ຂອງຜູ້ຄວບຄຸມນຳໄປສູ່ການ

ຫຼຸດລາຍຮັບຂອງຜູ້ຮັບສໍາປະທານ ແລະ ການເພີ່ມຕົ້ນທຶນທີ່ຜູ້ຮັບສໍາປະທານຕ້ອງຈ່າຍ ໂດຍບໍ່ໄດ້ມອບໂອກາດໃຫ້ຜູ້ຮັບສໍາປະທານຟື້ນໂຕຈາກການການເພີ່ມຕົ້ນທຶນດັ່ງກ່າວ. ການຊົດເຊີຍນີ້ ອາດເປັນໃນຮູບແບບຂອງການຊໍາລະຄັ້ງດຽວ ຫຼື ການຊໍາລະເງິນອຸດໜູນໃຫ້ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ ອີງຕາມປະເພດຂອງການກະທໍາດັ່ງກ່າວ. ເງື່ອນໄຂສໍາລັບການນໍາສິ່ງແຜນທຸລະກິດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄວບຄຸມ ມີຄວາມສໍາຄັນໃນກໍລະນີຂອງການສໍາປະທານ. ຄວາມເປັນມາຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການສໍາປະທານສາຍສິ່ງ ອາດປະກອບມີການນໍາໃຊ້ທຶນຈາກພາກເອກະຊົນ ເພື່ອປັບປຸງ ຫຼື ເສີມຂະຫຍາຍ ລະບົບສາຍສິ່ງ. ຫຼາຍປະເທດໃນທະວີບອາຟຣິກາມີອັດຕາການເຂົ້າເຖິງລະບົບໄຟຟ້າຕໍ່າ ແລະ ມີງົບປະມານຈໍາກັດເພື່ອພັດທະນາວຽກງານດັ່ງກ່າວດ້ວຍໂຕເອງ. ສະນັ້ນ, ການສະເໜີຂໍສໍາປະທານຂອງບໍລິສັດຈະມີຄວາມສໍາຄັນໃນການນໍາໃຊ້ທຶນເພື່ອເພີ່ມການບໍລິການ ແລະ ເພີ່ມການເຂົ້າເຖິງພະລັງງານ. ການນໍາສິ່ງແຜນທຸລະກິດຂອງຜູ້ຮັບສໍາປະທານໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄວບຄຸມກໍມີຄວາມສໍາຄັນໃນການອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການສົນທະນາກ່ຽວກັບການວາງແຜນລະບົບ, ຊຶ່ງມີຜົນກະທົບຕໍ່ການນໍາໃຊ້ຕົ້ນທຶນເຂົ້າໃນຖານຊັບສິນໃນຊ່ວງໄລຍະຕິດຕາມ.

ການສໍາປະທານ ພາກທີ 3

ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ການສໍາປະທານມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ດ້ານເສດຖະກິດ ຕ້ອງມີການພິຈາລະນາຫຼາຍບັນຫາສໍາຄັນ. ບັນຫາດັ່ງກ່າວປະກອບມີວິທີການຄິດໄລ່ຄ່າຊໍາລະໃນໄລຍະສິ້ນສຸດການສໍາປະທານ, ບັນຫາທີ່ຕິດພັນກັບອັດຕາແລກປ່ຽນ ແລະ ການບໍລິຫານຄວາມສ່ຽງລະຫວ່າງແຕ່ລະພາກສ່ວນທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການດໍາເນີນທຸລະກິດ ແລະ ຜູ້ຊົມໃຊ້.

ໃນຕະຫຼາດທີ່ເຕີບໂຕໄວ ມີຕົວຢ່າງຈາກຫຼາຍໂຄງການສໍາປະທານສາຍສົ່ງໃນປະຈຸບັນ. ສະນັ້ນ ບົດຄົ້ນຄວ້າສະບັບນີ້ ຈະນໍາເອົາຫຼັກການທີ່ນໍາໃຊ້ສໍາລັບຮູບແບບການສໍາປະທານດັ່ງທີ່ມີການນໍາໃຊ້ໃນລະດັບສາກົນ. ການສໍາປະທານບາງກໍລະນີອາດມີລັກສະນະພິເສດ ເພື່ອຕອບສະໜອງໃຫ້ແກ່ຄວາມຕ້ອງການສະເພາະຂອງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມີການລົງທຶນ.

ການຊໍາລະໄລຍະສິ້ນສຸດການສໍາປະທານ

ໃນພາກກ່ອນໜ້ານີ້, ຊຶ່ງໄດ້ນໍາສະເໜີກ່ຽວກັບວິທີການຄວບຄຸມເຄືອຂ່າຍ ພວກເຮົາໄດ້ອະທິບາຍວ່າ:

- ອົງປະກອບ ($RateBase_y \times WACC_y$) ສ່ອງແສງໃຫ້ເຫັນເຖິງລາຍຮັບທີ່ຜູ້ຄຸ້ມຄອງຈະໄດ້ຈາກການລົງທຶນ;
- ອົງປະກອບ Depreciation, ແມ່ນການຄິດໄລ່ຄ່າຕອບແທນຂອງການລົງທຶນ;
- ໄລຍະການເສື່ອມມູນຄ່າທີ່ສັ້ນກວ່າ ຈະເຮັດໃຫ້ລາຄາເພີ່ມຂຶ້ນໃນໄລຍະສິ້ນ ໂດຍການເພີ່ມມູນຄ່າຂອງອົງປະກອບຂອງການເສື່ອມມູນຄ່າໃນແຜນລາຍຮັບປະຈໍາປີ ແຕ່ເພີ່ມລາຍຮັບໂດຍລວມທີ່ໄດ້ຈາກຜູ້ຊົມໃຊ້ ເນື່ອງຈາກວ່າຊັບສິນຈະຢູ່ໃນອັດຕາພື້ນຖານເປັນເວລາດົນກວ່າ; ແລະ
- ຊັບສິນຂອງລະບົບສາຍສົ່ງມີອາຍຸການຍາວນານ ຊຶ່ງກົງກັບໄລຍະເສື່ອມມູນຄ່າທີ່ຍາວນານເຊັ່ນກັນ.

ຕົວຢ່າງ: ສະເໜີໃຫ້ມີການຄົ້ນຄວ້າກໍລະນີຕໍ່ໄປນີ້.

ລັດວິສາຫະກິດ (ຜູ້ມອບ) ສ້າງສັນຍາສໍາປະທານໄລຍະ 20 ປີ. ຜູ້ຮັບສໍາປະທານຕິດຕັ້ງໜັ້ແປງທີ່ໄດ້ຈັດຊື້ໃນມູນຄ່າ 1 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດໃນມື້ທໍາອິດຂອງໄລຍະສໍາປະທານ. ຜູ້ຄວບຄຸມສົ່ງໃຫ້ຜູ້ຮັບສໍາປະທານນໍາໃຊ້ຮູບແບບການເສື່ອມມູນຄ່າຄົງທີ່ ແລະ ກໍານົດໄລຍະການເສື່ອມມູນຄ່າເປັນເວລາ 30 ປີສໍາລັບໜັ້ແປງທີ່ຕິດຕັ້ງໂດຍຜູ້ຮັບສໍາປະທານ. ພາຍຫຼັງໄລຍະສໍາປະທານເວລາ 20 ປີ ສິ້ນສຸດລົງ, ຜູ້ຮັບສໍາປະທານຈະໄດ້ລາຍຮັບຄືນຈາກຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຄືນຫຼາຍສໍາໃດຈາກການຕິດຕັ້ງໜັ້ແປງມູນຄ່າ 1 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ?

ເພື່ອຊອກຫາຄຳຕອບ ພວກເຮົາຕ້ອງກຳນົດອັດຕາເສື່ອມມູນຄ່າ ໂດຍການປ່ຽນໄລຍະການເສື່ອມມູນຄ່າ ເປັນອັດຕາການເສື່ອມມູນຄ່າຕໍ່ປີ ກົງກັບ 3.33% ຂອງຄ່າຈັດຊື້. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຮົາຄຸນລາຄາ 1 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດກັບອັດຕາ 3.33% ແລະ ເຫັນວ່າຜູ້ຮັບສຳປະທານຈະຕ້ອງຍອມຮັບ ການເສື່ອມຄ່າໃນມູນຄ່າ 33.333 ໂດລາຕໍ່ປີ ແລະ ລວມຄ່າເສື່ອມມູນຄ່າດັ່ງກ່າວເຂົ້າໃນແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີ. ພາຍຫຼັງທີ່ຄຸນມູນຄ່າດັ່ງກ່າວ ກັບໄລຍະສຳປະທານ 20 ປີ ຈະໄດ້ 666.666,67 ໂດລາ, ຊຶ່ງເປັນມູນຄ່າທີ່ຜູ້ຮັບສຳປະທານຈະໄດ້ຄືນຈາກການລົງທຶນ 1 ລ້ານໂດລາສຳລັບໄລຍະການສຳປະທານ.

ໃນຕົວຢ່າງນີ້, ຜູ້ຮັບສຳປະທານສຳປະທານຈະບໍ່ໄດ້ຮັບທຶນຄືນຈາກການລົງທຶນຈຳນວນ 333.333,33 ໂດລາ ໃນໄລຍະສິ້ນສຸດສຳປະທານ. ມູນຄ່ານີ້ ແມ່ນມູນຄ່າທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການເສື່ອມມູນຄ່າ. ຜູ້ຮັບຈະໄດ້ຈຳນວນດັ່ງກ່າວຜ່ານການຊຳລະໂດຍຜູ້ມອບໃນໄລຍະສິ້ນສຸດການສຳປະທານ. ການຊຳລະປະເພດນີ້ເອີ້ນວ່າການຊຳລະໃນໄລຍະສິ້ນສຸດສຳປະທານ.

ຕົວຢ່າງເທິງທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການປະເມີນຄ່າເສື່ອມມູນຄ່າສຳລັບຊັບສິນໃດໜຶ່ງ. ອີງຕາມຕົວຢ່າງນີ້ ສາມາດຕັ້ງຂໍ້ສະຫຼຸບໄດ້ວ່າ ວິທີການຄິດໄລ່ ມູນຄ່າຊຳລະສິ້ນສຸດສຳປະທານ ແມ່ນການລວມມູນຄ່າທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການເສື່ອມມູນຄ່າຂອງຊັບສິນທຸກລາຍການທີ່ຜູ້ຮັບສຳປະທານໄດ້ຕິດຕັ້ງໄວ້. ນອກຈາກວິທີນີ້ແລ້ວ ຍັງມີອີກວິທີໜຶ່ງທີ່ງ່າຍກວ່າ. ຖານຊັບສິນ (ໃນລະບົບທີ່ນຳໃຊ້ການຄວບຄຸມຕາມການປະຕິບັດຕົວຈິງ ຫຼື ມູນຄ່າພື້ນຖານໃນລະບົບຄວບຄຸມລາຄາບໍລິການ) ແມ່ນຜົນຂອງການລວມມູນຄ່າການລົງທຶນທັງໝົດ ລົບໃຫ້ມູນຄ່າການເສື່ອມຄ່າທັງໝົດ. ໂດຍລວມແລ້ວ ເຫັນວ່າມູນຄ່າການຊຳລະໃນໄລຍະສິ້ນສຸດສຳປະທານ ເທົ່າກັບມູນຄ່າພື້ນຖານຂອງຊັບສິນໃນປີສຸດທ້າຍຂອງການສຳປະທານ.

ຂໍ້ໄດ້ປຽບຂອງການນຳໃຊ້ວິທີການນີ້ ແມ່ນການເຮັດໃຫ້ຄວບຄຸມສາມາດນຳໃຊ້ລະບົບບັນຊີຄວບຄຸມ ທີ່ຕິດສ້າງຂຶ້ນເພື່ອກຳນົດລາຄາ ແລະ ມູນຄ່າຊຳລະໃນໄລຍະສິ້ນສຸດສຳປະທານ ຊຶ່ງສົ່ງຜົນໃຫ້ມີຄວາມສະໝໍ່າສະເໝີ ລະຫວ່າງການຕັດສິນໃຈຂອງຜູ້ຄວບຄຸມກ່ຽວກັບຖານຊັບສິນ ແລະ ມູນຄ່າການຊຳລະໃນໄລຍະສິ້ນສຸດສຳປະທານ.

ໃນກໍລະນີອື່ນທີ່ນອກເໜືອຈາກການສິ້ນສຸດໄລຍະສຳປະທານ ເຫັນວ່າສາມາດຄິດໄລ່ມູນຄ່າການຊຳລະໃນໄລຍະສິ້ນສຸດສຳປະທານ ໂດຍນຳໃຊ້ໂຕຄຸນກັບມູນຄ່າຖານຊັບສິນ. ໃນກໍລະນີທີ່ມີການສິ້ນສຸດການສຳປະທານ ເນື່ອງຈາກການສະຫຼະສິດຂອງຜູ້ຮັບສຳປະທານ, ໂຕຄຸນດັ່ງກ່າວຈະຕ່ຳກວ່າ 1.0 ແລະ ອາດເທົ່າກັບ 0.8 ຫຼື 0.85 ຫຼື 0.9. ໃນກໍລະນີທີ່ມີການສິ້ນສຸດການສຳປະທານ ເນື່ອງຈາກ (1) ການສະຫຼະສິດຂອງຜູ້ມອບພາຍໃຕ້ສັນຍາສຳປະທານ, (2) ການສະຫຼະສິດຂອງປະເທດເຈົ້າພາບພາຍໃຕ້ສັນຍາສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານ, ຫຼື (3) ເຫດການສຸດວິໄສດ້ານການເມືອງ, ໂຕຄຸນດັ່ງກ່າວສູງກວ່າ 1, ອາດເທົ່າກັບ 1.1, 1.15 ຫຼື 1.2. ໂຕຄຸນດັ່ງກ່າວສາມາດປ່ຽນແປງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງປະເທດເຈົ້າພາບ, ຜູ້ຮັບສຳປະທານ ແລະ ຜູ້ປ່ອຍເງິນກູ້ໃຫ້ຜູ້ຮັບສຳປະທານ. ການນຳໃຊ້ໂຕຄຸນ ຈະເປັນການສ້າງແຮງຈູງໃຈໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນພາຍໃຕ້ສັນຍາ ແຕ່ບໍ່ຄວນຖືເອົາໂຕຄຸນເປັນການລົງໂທດ ຊຶ່ງອາດມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນຫຼາຍປະເທດ.

ມູນຄ່າການຊຳລະໃນໄລຍະສິ້ນສຸດສຳປະທານອາດເປັນເງິນຈຳນວນຫຼາຍ. ມູນຄ່າດັ່ງກ່າວກົງກັບມູນຄ່າການລົງທຶນໂດຍຜູ້ຮັບສຳປະທານໃນໄລຍະການສຳປະທານ. ໜຶ່ງຈຸດປະສົງຂອງການສຳປະທານ ແມ່ນເພື່ອສ້າງແຮງຈູງໃຈໃຫ້ພາກເອກະຊົນເຂົ້າມາລົງທຶນໃນການຍົກລະດັບ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍເຄືອຂ່າຍສາຍສົ່ງ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ຖ້າຫາກວ່າມີການອອກແບບການສຳປະທານຢ່າງດີ ແລະ ບັນລຸຈຸດປະສົງໄດ້, ການລົງທຶນດັ່ງກ່າວກໍຈະມີຈະໜາດໃຫຍ່ ແລະ ມູນຄ່າການຊຳລະໃນໄລຍະສິ້ນສຸດສຳປະທານກໍຈະເປັນເງິນຈຳນວນຫຼາຍ.

ລັດຖະບານຂອງປະເທດເຈົ້າພາບອາດຕີລາຄາວ່າ ຜູ້ຮັບສຳປະທານໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໄດ້ດີ ແລະ ບໍ່ມີເຫດຜົນພຽງພໍທີ່ຈະປ່ອຍໃຫ້ໄລຍະສຳປະທານສິ້ນສຸດລົງ. ສະນັ້ນ, ທັງສອງຝ່າຍອາດພິຈາລະນາສືບຕໍ່ໄລຍະສຳປະທານ. ຖ້າຫາກມີການສືບຕໍ່ໄລຍະສຳປະທານ ກໍຈະຕ້ອງໄດ້ເລື່ອນການຊຳລະເງິນ ໄລຍະສິ້ນສຸດສຳປະທານ.

ຖ້າຫາກປະເທດເຈົ້າພາບບໍ່ພໍໃຈຕໍ່ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ຮັບສຳປະທານ, ປະເທດເຈົ້າພາບອາດລະດົມທຶນເພື່ອຊຳລະເງິນໄລຍະສິ້ນສຸດສຳປະທານ ໂດຍມອບການສຳປະທານໃໝ່ ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຮັບສຳປະທານຊຳລະຄ່າສຳປະທານເບື້ອງຕົ້ນໃນຈຳນວນທີ່ກົງກັບມູນຄ່າການຊຳລະໃນໄລຍະສິ້ນສຸດສຳປະທານ. ອີກວິທີໜຶ່ງ ແມ່ນ

ລັດຖະບານເພີ່ມຮຸ້ນສ່ວນສໍາລັບຜູ້ມອບ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ມອບເພີ່ມເງິນກູ້ທີ່ກົງກັບມູນຄ່າການຊໍາລະໃນໄລຍະສິ້ນສຸດການສໍາປະທານ. ຜູ້ມອບອາດເພີ່ມເງິນກູ້ ໂດຍການປ່ອຍພັນທະບັດ ຫຼື ກູ້ຢືມຈາກທະນາຄານ ຫຼື ນໍາໃຊ້ທັງສອງວິທີແບບປະສົມປະສານ.

ການພິຈາລະນາກ່ຽວກັບອັດຕາແລກປ່ຽນ

ນອກເໜືອຈາກປະເທດທີ່ດໍາເນີນທຸລະກິດພາຍໃນເສດຖະກິດຂອງຕົນ ແລະ ບາງກໍລະນີພິເສດອື່ນໆ, ຜູ້ຊົມໃຊ້ຈະຊໍາລະຄ່າໄຟຟ້າໃນສະກຸນເງິນທ້ອງຖິ່ນ. ໃນຕະຫຼາດທີ່ເຕີບໂຕໄວຫຼາຍແຫ່ງຕະຫຼາດທຶນ ແລະ ຕະຫຼາດເງິນກູ້ບໍ່ມີສະພາບຄ່ອງພຽງພໍ ເພື່ອສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ຖານຊັບສິນສາຍສິ່ງ. ໃນກໍລະນີນີ້ ຈະຕ້ອງມີການດັດປັບລາຄາຕາມການປ່ຽນແປງຂອງອັດຕາແລກປ່ຽນເປັນປະຈໍາ.

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ຈະມີການດັດປັບດັ່ງກ່າວໃນທຸກໆໄຕມາດ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂດຍຜູ້ຮັບສໍາປະທານ ຕາມສູດຄິດໄລ່ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນບົດແນະນໍາການກໍານົດລາຄາ ໂດຍບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄວບຄຸມອອກແຈ້ງການ ຫຼື ຂໍ້ຕົກລົງໃນທຸກໆໄຕມາດ. ສຸດຄິດໄລ່ນີ້ ຕ້ອງຖືກອອກແບບໃຫ້ສາມາດດັດປັບອົງປະກອບທີ່ຄິດໄລ່ເປັນສະກຸນເງິນຕ່າງປະເທດໄດ້. ອົງປະກອບດັ່ງກ່າວອາດປະກອບມີ, ລາຍຮັບຈາກຖານຊັບສິນ ແລະ ຄ່າເສື່ອມມູນຄ່າ. ສະກຸນເງິນທີ່ໃຊ້ຊໍາລະມູນຄ່າຊັບສິນນີ້ ຈະກົງກັບສະກຸນເງິນທີ່ນໍາໃຊ້ເຂົ້າໃນການຖອກຮຸ້ນສ່ວນ ແລະ ຊໍາລະໜີ້ສິນຂອງຜູ້ຮັບສໍາປະທານ.

ອົງປະກອບຂອງການບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະ ແລະ ອົງປະກອບອື່ນພາຍໃຕ້ແຜນລາຍຮັບປະຈໍາປີ ຈະຕ້ອງເປັນສະກຸນເງິນຕ່າງປະເທດໃນບາງສ່ວນ ແລະ ອີກບາງສ່ວນຈະເປັນສະກຸນເງິນຂອງປະເທດເຈົ້າພາບ. ສ່ວນໃຫຍ່ຂອງການບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະ ແມ່ນຄ່າແຮງງານ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້ ສ່ວນໃຫຍ່ຂອງອົງປະກອບຂອງການບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະ ພາຍໃຕ້ແຜນລາຍຮັບປະຈໍາປີຈະເປັນສະກຸນເງິນທ້ອງຖິ່ນ.

ຄວາມສ່ຽງ

ການບໍລິຫານຄວາມສ່ຽງທີ່ເໝາະສົມ ມີຄວາມໝາຍຄວາມສໍາຄັນຕໍ່ການດຶງດູດການລົງທຶນໃນຮູບແບບຂອງເງິນກູ້ ແລະ ຮຸ້ນສ່ວນ. ຕາຕະລາງຕໍ່ໄປນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການບໍລິຫານຄວາມສ່ຽງສໍາລັບຮູບແບບການສໍາປະທານ.

ຄວາມສ່ຽງ	ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ຮັບມີ?	ຄໍາເຫັນ
ດ້ານການເງິນ		
ຄວາມສ່ຽງດ້ານຄວາມຕ້ອງການ	ຜູ້ຊົມໃຊ້	ຄວາມສ່ຽງດ້ານຄວາມຕ້ອງການ ສາມາດໂອນໃຫ້ຜູ້ຊົມໃຊ້ຜ່ານບົດແນະນໍາການກໍານົດລາຄາ ຊຶ່ງກໍານົດວ່າ ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຮັບສໍາປະທານບໍ່ສາມາດສ້າງລາຍຮັບເທົ່າກັບມູນຄ່າທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ໃນແຜນລາຍຮັບປະຈໍາປີດ້ວຍຂໍ້ຜິດພາດໃນການຄາດຄະເນຄວາມຕ້ອງການບໍລິການສາຍສິ່ງ ສ່ວນຕ່າງດັ່ງກ່າວຈະຖືກເພີ່ມເຂົ້າໃນເປົ້າໝາຍລາຍຮັບໃນງວດຕໍ່ໄປ ພ້ອມດ້ວຍດອກເບ້ຍ.

ຄວາມສ່ຽງດ້ານສິນເຊື່ອ	ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ, ຜູ້ຊົມໃຊ້	ຄວາມສ່ຽງທີ່ຜູ້ຊື້ບໍລິການລະບົບສາຍສົ່ງອາດຈະບໍ່ຊໍາລະຄ່າການບໍລິການສົ່ງຜ່ານທັນທີແມ່ນຮັບຜິດຊອບໂດຍຜູ້ຮັບສໍາປະທານ ແຕ່ຄວາມສ່ຽງດັ່ງກ່າວອາດໄດ້ຮັບການຫຼຸດຜ່ອນໂດຍ (i) ການນໍາໃຊ້ໃນຄໍາແນະນໍາການກໍານົດລາຄາໂດຍການວາງເປົ້າໝາຍໃນອັດຕາສ່ວນທີ່ໜ້ອຍກວ່າ 100% (ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ວິທີການດັ່ງກ່າວຈະມີຄວາມເໝາະສົມໃນຕົວແບບທີ່ມີຜູ້ຊື້ຈໍານວນຫຼາຍ), ແລະ (ii) ການຄໍ້າປະກັນຂອງລັດຖະບານສໍາລັບການຊໍາລະຄ່າບໍລິການສາຍສົ່ງໂດຍ ລັດວິສາຫະກິດທີ່ຊື້, ຫຼື ການສະໜັບສະໜູນອື່ນໆ ຫຼື ການສະໜັບສະໜູນສໍາລັບການຊໍາລະເງິນຍົກເລີກສັນຍາໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີການຊໍາລະເງິນ.
ສະພາບເງິນເຟີ້	ຜູ້ຊົມໃຊ້	ອົງປະກອບບໍລິຫານ ແປະ ບຸລະນະ ຂອງແຜນລາຍຮັບປະຈໍາປີຈະຖືກດັດແປງຕາມອັດຕາເງິນເຟີ້. ໂດຍທົ່ວໄປ, ຖານຊັບສິນ ບໍ່ໄດ້ຖືກດັດປັບຕົວຕາມອັດຕາເງິນເຟີ້.
ອັດຕາດອກເບ້ຍ	ຜູ້ຊົມໃຊ້	ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ຈະມີການປັບລາຄາຕາມການປ່ຽນແປງຂອງອັດຕາດອກເບ້ຍຢ່າງເປັນປະຈໍາ. ຄວາມຖີ່ຂອງການດັດປັບນີ້ອາດຂຶ້ນກັບວິທີການລະດົມທຶນຂອງຜູ້ຮັບສໍາປະທານ. ຄວາມສ່ຽງດັ່ງກ່າວອາດມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຈັດການໃນຕະຫຼາດທີ່ຂາດສະພາບຄ່ອງ ເຊັ່ນປະເທດໃນທະວີບອາຟຣິກາ. ມາດຕະການທີ່ມີຕົ້ນທຶນຕໍ່າສຸດ ແມ່ນການດັດປັບຕາມອັດຕາດອກເບ້ຍຕົວຈິງ;
ອັດຕາແລກປ່ຽນ	ຜູ້ຊົມໃຊ້	ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ຈະມີການປັບລາຄາຕາມການປ່ຽນແປງຂອງອັດຕາແລກປ່ຽນ ຊຶ່ງດໍາເນີນທຸກໄຕມາດ.
ຄວາມສ່ຽງ	ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ຮັບມີ?	ຄໍາເຫັນ
ທີ່ດິນ		
ເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ	ຜູ້ຊົມໃຊ້	ຄໍາໃຊ້ຈ່າຍໃນການແກ້ໄຂຄວາມບົກພ່ອງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ມີຢູ່ຈະເປັນໃນຮູບແບບວັດຖຸ ຊຶ່ງເປັນຕົ້ນທຶນທີ່ເພີ່ມມູນຄ່າຖານຊັບສິນ.
ເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນດ້ານທະບຽນທີ່ດິນ	ຜູ້ຊົມໃຊ້	ຄໍາໃຊ້ຈ່າຍໃນການແກ້ໄຂຄວາມບົກພ່ອງດ້ານທະບຽນທີ່ດິນຈະເປັນຕົ້ນທຶນທີ່ເພີ່ມມູນຄ່າຖານຊັບສິນ.
ການຈັດຫາທີ່ດິນສໍາລັບການເສີມຂະຫຍາຍ	ຜູ້ຊົມໃຊ້	ຄໍາໃຊ້ຈ່າຍຂອງທີ່ດິນທີ່ຈັດຫາສໍາລັບໂຄງການໃຫມ່ແມ່ນລວມຢູ່ໃນລະບຽບຖານຊັບສິນ, ໃນເວລາທີ່ຊັບສິນຖືກນໍາໃຊ້ໃນການບໍລິການ.
ດ້ານເຕັກນິກ		
ການກໍ່ສ້າງ ແລະ ການກວດກາຊັບສິນ	ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ	ຜູ້ຮັບສໍາປະທານມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການກໍ່ສ້າງ ແລະ ກວດກາຊັບສິນໃໝ່.

ການບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະ, ການປະຕິບັດວຽກງານເຕັກນິກ	ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ	ຖ້າຜູ້ສໍາປະທານມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ການບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະ ທີ່ສູງກວ່າອົງປະກອບ O&M ໃນແຜນລາຍຮັບປະຈໍາປີທີ່ອະນຸມັດໂດຍຜູ້ຄວບຄຸມ, ຜູ້ຮັບສໍາປະທານຈະບໍ່ບັນລຸມູນຄ່າຮຸ້ນສ່ວນທີ່ຜູ້ຄວບຄຸມໄດ້ກໍານົດໄວ້. ຄວາມສ່ຽງຂອງການບໍ່ບັນລຸ ຕົວຊີ້ບອກການປະຕິບັດວຽກງານ (ເບິ່ງຂ້າງລຸ່ມນີ້) ຈະຕ້ອງມີການເພື່ອດຸ່ນດ່ຽງຢ່າງລະມັດລະວັງ.
ຕົວຊີ້ບອກການປະຕິບັດວຽກງານ, ລະດັບການບໍລິການ	ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ	ຖ້າຫາກວ່າຜູ້ຮັບສໍາປະທານບໍ່ສາມາດບັນລຸ ຕົວຊີ້ບອກການປະຕິບັດວຽກງານ ແລະ/ຫຼື ລະດັບການບໍລິການ ຜູ້ຮັບສໍາປະທານຈະຖືກປັບໄໝ ຊຶ່ງອາດເປັນການຫຼຸດລາຄາ. ສໍາລັບການສໍາປະທານສາຍສົ່ງຕົວຊີ້ບອກການປະຕິບັດວຽກງານປະກອບມີ ຄວາມຖີ່ ແລະ ໄລຍະເວລາຂອງເຫດການໄຟຟ້າ ແລະ ມາດຕະການແກ້ໄຂການເສຍຕົ້ນທຶນເຕັກນິກ ແລະ ເສດຖະກິດ.

ທະບຽນ ແລະ ໜັງສືອະນຸມັດ

ການອອກທະບຽນ ແລະ ໃບອະນຸມັດເບື້ອງຕົ້ນ	ລັດຖະບານ, ຜູ້ມອບສໍາປະທານ ແລະ ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ	ຜູ້ຮັບສໍາປະທານຕ້ອງສະເໜີຂໍ້ໃບທະບຽນ ແລະ ໜັງສືອະນຸມັດຕ່າງໆຕາມລະບຽບການກໍານົດ. ລັດຖະບານ ຕ້ອງອອກໃບທະບຽນທີ່ສໍາຄັນ ກ່ອນການປິດບັນຊີ, ທະບຽນດັ່ງກ່າວມີໄລຍະທີ່ກົງກັບໄລຍະສັນຍາບໍລິການສາຍສົ່ງ. ຖ້າຫາກວ່າລັດຖະບານ ບໍ່ສາມາດອອກໃບທະບຽນໃຫ້ບໍລິສັດໄດ້ ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ຮັບເອກະສານຄົບຖ້ວນແລ້ວ, ເຫດການດັ່ງກ່າວຈະຖືວ່າເປັນເຫດສຸດວິໄສ.
ຕໍ່ໄລຍະ ແລະ ດັດແກ້ທະບຽນ	ລັດຖະບານ, ຜູ້ມອບສໍາປະທານ	ຖ້າຫາກວ່າບໍ່ສາມາດຕໍ່ໄລຍະທະບຽນ ຫຼື ດັດແກ້ເນື້ອໃນຂອງທະບຽນ ຊຶ່ງຈະເປັນການຂັດຂວາງຜູ້ຮັບສໍາປະທານໃນການປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຫຼື ໃຊ້ສິດຂອງຕົນພາຍໃຕ້ສັນຍາສໍາປະທານ ຖືວ່າເປັນການປັບປຸງກົດໝາຍ ຊຶ່ງຈະໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂຕາມລາຍລະອຽດດັ່ງລຸ່ມນີ້.

ຄວາມສ່ຽງ ໃຜເປັນຜູ້ຮັບຄວາມສ່ຽງ ຄໍາເຫັນ

ສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ

ຜົນກະທົບທາງດ້ານສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ	ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ	ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ ມີຄວາມຮັບຊອບໃນການດໍາເນີນການປະເມີນຜົນກະທົບທາງດ້ານສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ໂດຍປະຕິບັດຕາມການປຶກສາຫາລືຮ່ວມກັບພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ກົດໝາຍສິ່ງແວດລ້ອມຂອງປະເທດເຈົ້າພາບ ແລະ ມາດຖານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງກອງທຶນສາກົນ (ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຮັບສໍາປະທານເປັນສະມາຊິກຫຼັກການ ເອກວາເຕີ້).
ຮັບປະກັນສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພໃນສະຖານທີ່ເຮັດວຽກ	ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ	ຜູ້ຮັບສໍາປະທານມີໜ້າທີ່ຮັບປະກັນສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພໃນສະຖານທີ່ເຮັດວຽກ ໃຫ້ສອດຄ່ອງຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການຮັບປະກັນສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພໃນສະຖານທີ່ເຮັດວຽກຂອງປະເທດເຈົ້າພາບແລະ ມາດຖານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງກອງທຶນສາກົນ (ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຮັບສໍາປະທານເປັນສະມາຊິກຫຼັກການ ເອກວາເຕີ້).

ເຫດສຸດວິໄສ		
ການປັບປຸງກິດໜາຍ	ຜູ້ຊົມໃຊ້, ລັດຖະບານ	ການປັບປຸງກິດໜາຍທີ່ສິ່ງຜົນໃຫ້ມີການເພີ່ມຕົ້ນທຶນຂອງຜູ້ຮັບສໍາປະທານ ແລະ ຫຼຸດລາຍຮັບຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂໂດຍຜ່ານການດັດແກ້ແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີ. ຖ້າຫາກວ່າບໍ່ສາມາດດັດແກ້ແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີໄດ້ ຄວນມີການປັບປຸງຂໍ້ກຳນົດໃນສັນຍາສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານ.
ການປ່ຽນແປງອັດຕາພາສີ	ຜູ້ຊົມໃຊ້, ລັດຖະບານ	ການປ່ຽນແປງຂອງອັດຕາພາສີ ທີ່ສິ່ງຜົນໃຫ້ມີການເພີ່ມ ຫຼື ຫຼຸດພັນທະຂອງບໍລິສັດຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂຜ່ານການດັດແກ້ແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີ. ຖ້າຫາກບໍ່ສາມາດດັດແກ້ແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີໄດ້ ຄວນມີການປັບປຸງຂໍ້ກຳນົດໃນສັນຍາສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານ.
ເຫດການສຸດວິໄສ	ຜູ້ຮັບສໍາປະທານ, ຜູ້ຊົມໃຊ້	ຜູ້ຮັບສໍາປະທານຕ້ອງຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຈາກເຫດການສຸດວິໄສໃຫ້ມີໜ້ອຍສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ຖ້າຫາກມີຄວາມຈຳເປັນ, ຜູ້ຮັບສໍາປະທານອາດຕ້ອງຈັດຊື້ປະກັນໄພສໍາລັບຄວາມສ່ຽງດັ່ງກ່າວ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສໍາລັບການປະກັນໄພຈະນອນຢູ່ໃນອົງປະກອບ ການບໍລິຫານ ແລະ ບຸລະນະ ຂອງແຜນລາຍຮັບປະຈຳປີ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສໍາລັບການສ້ອມແປງຊັບສິນທີ່ເສຍຫາຍຈາກເຫດການສຸດວິໄສຈະນອນຢູ່ໃນອົງປະກອບຂອງຖານຊັບສິນ.
ເຫດການສຸດວິໄສດ້ານການເມືອງ	ຜູ້ຊົມໃຊ້, ລັດຖະບານ, ຜູ້ມອບສໍາປະທານ	ຖ້າຫາກມີເຫດການທາງດ້ານການເມືອງ ທີ່ສິ່ງຜົນໃຫ້ຜູ້ຮັບສໍາປະທານບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພັນທະ ຫຼື ໃຊ້ສິດຂອງຕົນພາຍໃຕ້ສັນຍາໂຄງການໄດ້ເປັນໄລຍະໃດໜຶ່ງ ອາດມີການສະລະສິດພາຍໃຕ້ສັນຍາສໍາປະທານ.
ຂໍ້ຂັດແຍ່ງ		
ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງພາຍໃຕ້ສັນຍາ	ບໍ່ມີ	ຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ເກີດພາຍໃຕ້ສັນຍາໂຄງການ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂຜ່ານສານສາກົນ ຖ້າຫາກບໍ່ສາມາດໄກ່ເກ່ຍພາຍໃນໄດ້.
ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ຕິດພັນກັບບົດແນະນໍາການກຳນົດລາຄາ	ບໍ່ມີ	ຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ເກີດຈາກການນໍາໃຊ້ບົດແນະນໍາການກຳນົດລາຄາ ອາດນໍາໄປສູ່ການສະເໜີຂໍປ່ຽນຂໍ້ກຳນົດໃນສັນຍາສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານ. ຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ເກີດຈາກການນໍາໃຊ້ບົດແນະນໍາການກຳນົດລາຄາຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂຜ່ານສານສາກົນ ຖ້າຫາກບໍ່ສາມາດໄກ່ເກ່ຍພາຍໃນໄດ້.

About the Authors

Ryan T. Ketchum

Ryan is a partner at Hunton Andrews Kurth LLP. His practice focuses on energy and infrastructure projects located in emerging and frontier markets.

Ryan is a frequent speaker and author on topics related to the development and financing of renewable energy projects and public-private partnerships. Clients quoted in *Chambers Global* praise Ryan as “extremely efficient,” adding that, “his wisdom and judgement of process is very good, as is his ability to handle deep-heated situations,” that he is “very knowledgeable in private-public transactions in the energy sector,” and that he “provides intelligent counsel and knows how to get the deal done.”

Ryan focuses his practice on the development and financing of energy and infrastructure projects worldwide. He has acted for governments, sponsors, lenders, development finance institutions, and other participants in the energy and infrastructure sectors.

Chambers Global guide has recognized Ryan since 2013. Before joining the firm, he served as a law clerk for the Honorable Henry H. Whiting of the Supreme Court of Virginia.

Chris Flavin

Chris is Head of Business Development at Gridworks Development Partners, a development and investment platform focused on investments in transmission, distribution and off-grid electricity in Africa. Chris has extensive international project development and M&A experience which spans Africa, Asia and Europe. Chris began his career as a private practice lawyer advising a wide range of institutional investors before joining Gridworks’ parent company, British International Investment, in 2014. He was involved in the strategy which led to Gridworks’ formation in 2019 and has served on Gridworks’ senior management team since it was founded. Chris is responsible for project development and investment activities at Gridworks. Chris sits on the Board of a number of Gridworks portfolio companies including Amari Power Transmission which is developing the first privately financed transmission project in Uganda. He is a regular contributor to publications and panel discussions on the African Infrastructure sector.

Acknowledgements

Although the views expressed herein are solely the views of the authors, we are very fortunate to have worked with a larger group of authors convened by Power Africa, the Commercial Law Development Program, and the African Legal Support Facility to write a longer book titled *Understanding Transmission Financing* on these and related topics. (Available [here](#).) The support, encouragement, and feedback we received during the development of *Understanding Transmission Financing* were instrumental in shaping our thoughts on these topics. We would like to thank all three organizations and the other authors of *Understanding Transmission Financing* for their contributions and support.

HUNTON
ANDREWS KURTH

© 2022 Hunton Andrews Kurth LLP. Attorney advertising materials. Hunton Andrews Kurth, the Hunton Andrews Kurth logo, HuntonAK and the HuntonAK logo are service marks of Hunton Andrews Kurth LLP. These materials have been prepared for informational purposes only and are not legal advice. This information is not intended to create (and receipt of it does not constitute) an attorney-client or similar relationship. Please do not send us confidential information. Past successes cannot be an assurance of future success. Whether you need legal services and which lawyer you select are important decisions that should not be based solely upon these materials. Photographs are for dramatization purposes only and may include models. Likenesses do not necessarily imply current client, partnership or employee status. Hunton Andrews Kurth LLP is a Virginia limited liability partnership. Contact: Walfrido J. Martinez, Managing Partner, Hunton Andrews Kurth LLP, 2200 Pennsylvania Avenue, NW, Washington, DC, 202.955.1500.